

ת"פ 41356/08/16 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ירושלים נגד דאוד אבו דיאב

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 41356-08-16 מדינת ישראל נ' אבו דיאב

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

המאשימה מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ירושלים
ע"י ב"כ עו"ד שחר מלול

נגד

הנאשם

דאוד אבו דיאב

ע"י ב"כ עו"ד איברהים אבו גוש

הכרעת דין

בהתאם להוראת סעיף 182 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירה של חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן **החוק**) בצירוף סעיף 29 לחוק המיוחסת לו בכתב האישום.

כתב אישום

1. נגד הנאשם דאוד אבו דיאב (להלן **הנאשם**) הוגש כתב אישום ביום 17.8.16, המייחס לו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א) (1) לחוק, פציעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 334 לחוק בצירוף סעיף 335(א)(2) לחוק ובצירוף סעיף 29 לחוק וחבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק.
2. בחלק הכללי לכתב האישום, הנאשם וברא אבו דיאב (להלן **המתלונן**) הם בני דודים המתגוררים בשכנות. מונא אבו דיאב, אחותו של הנאשם (להלן **מונא**), התארכה למתלונן. כחודשיים עובר לאירועים המתוארים לעיל, החליטו המתלונן ומונא להתיר את אירוסיהם. בעקבות החלטה זו חלה מתיחות בין משפחת הנאשם למשפחתו של המתלונן. החלק הכללי הוא חלק בלתי נפרד מכתב האישום.
3. כאמור בעובדות כתב האישום, ביום 5.8.16 בשעות הערב שהה המתלונן יחד עם בני משפחתו בביתו שבשכונת ג'בל מוכבר בירושלים. בשעה 20:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם יחד עם אחרים לביתו של המתלונן והחלו לחבול ברכביהם של המתלונן ובני משפחתו אשר חנו בחצר הבית, וגרמו להם לנזקים. הנאשם והאחרים נפצו את השמשה הקדמית והאחורית של רכב מונית מסוג סקודה ל.ז. 81-227-25 שבבעלות המתלונן ואת השמשה הקדמית של רכב מסוג מזדה ל.ז. 80-046-29 שבבעלות המתלונן. לאחר מכן, הנאשם והאחרים התקדמו לכיוון הכניסה לבית. המתלונן ובני משפחתו ניסו להדוף את הנאשם והאחרים ולמנוע את כניסתם לבית, אחד מהאחרים הוציא גז מדמיע והתיז גז לעבר המתלונן. הנאשם התקדם לעבר המתלונן תוך שהוא אווז בידו סכין בעלת להב באורך של כ- 15 ס"מ והחל לדקור את

המתלונן באמצעות הסכין בפניו, בבית החזה, ובבטנו, בכוונה לגרום לו חבלה חמורה. באסל ותאאר אבו דיאב, אחיו של המתלונן ניסו לסייע למתלונן להדוף את הנאשם ושאר התוקפים. תאאר נפצע מידי אחד התוקפים באזור החזה, ונגרמו לו חתך באוזן ימין וחתך ביד שמאל. במהלך האירוע, סעיד אבו דיאב נחתך בכפות ידיו.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלונן חתך עמוק ארוך מדמם בפנים עובר דרך העין הימנית עד מתחת לפה, חתך בבית החזה מעל הסטרנום, חתך באורך 20 ס"מ בבטן הימנית, הוא נזקק לניתוח, ולאשפוז בבית החולים.

במעשיו האמורים, פצע הנאשם את המתלונן באמצעות נשק קר, בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה. הנאשם בצוותא חדא פצע שלא כדין את תאאר כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו לביצוע המעשה. כמו כן, הנאשם בצוותא חדא הרס או פגע במזיד ברכב או בחלק ממנו.

תשובת הנאשם לכתב האישום

4. בתשובתו לאישום הודה הנאשם בסעיפים 1-3 לחלק הכללי בכתב האישום אולם כפר בכך שחלה מתיחות בין משפחת הנאשם למשפחת המתלונן. כמו כן נטען על ידי הנאשם כי הפרידה בין מונא למתלונן הייתה לפי בקשתה של מונא אחותו. באשר לפרק העובדות, הנאשם כפר במיוחס לו מלבד האמור בסעיף 7 לכתב האישום - כי במהלך האירוע סעיד אבו דיאב נחתך בכפות ידיו.

הראיות במבט על

5. מטעם התביעה העידו 5 עדים: המתלונן (פרוטוקול מיום 6.2.17, עמ' 140-10), תאאר אבו דיאב- אח המתלונן (פרוטוקול מיום 6.2.17, עמ' 186-140) (להלן **תאאר**), אחמד אבו דיאב- אב המתלונן (פרוטוקול מיום 6.2.17, עמ' 248-186) (להלן **אחמד**), עאליה אבו דיאב- אם המתלונן (פרוטוקול מיום 6.2.17, עמ' 266-248) (להלן **עאליה**), באסל אבו דיאב- אח המתלונן (פרוטוקול מיום 6.2.17, עמ' 266-307) (להלן **באסל**).

עוד הוגשו בהסכמה המסמכים כדלהלן: הודעת הנאשם וטופס הודעה על זכויות חשוד מיום 7.8.16 - **ת/1**, מזכר- צירוף תצלום אוויר מיום 6.8.16 **ת/2**, פרטי בעלות רכבים- **ת/3**, סיכום האשפוז של המתלונן מיום 9.8.16 ו- 14.8.16 **ת/4**, תעודת רופא תאאר - **ת/5**, תמונות פציעת המתלונן- **ת/6** - **ת/11**, תמונות המונית **ת/12** - **ת/14**, תמונות המזדה- **ת/15** - **ת/17**, תמונה- **ת/17** (נוכח שגיאה במספור סומן כת/17), תמונות הסוזוקי- **ת/18** - **ת/19**, תמונה- **ת/18** (נוכח שגיאה במספור סומן כת/18), סיכום ביקור אחמד במרפאה- **ת/19** (נוכח שגיאה במספור סומן כת/19), תמונות תאאר - **ת/20** - **ת/21**, הודעת מאמון באדראן (להלן **מאמון**) מיום 8.8.16 - **ת/22**, הודעת עבאד אל סלאם אבו דיאב- אב הנאשם מיום 8.8.16 (להלן **עבאד**) - **ת/23**.

6. מטעם ההגנה העידו 8 עדים: הנאשם (פרוטוקול מיום 30.4.17, עמ' 80-10), עידן אטיאס (פרוטוקול מיום 30.4.17, עמ' 82-80) (להלן **עידן**), דיאב אבו דיאב- דוד הנאשם (פרוטוקול מיום 30.4.17, עמ' 83-104) (להלן **דיאב**), מוחסן אבו דיאב- אחין של עאליה (פרוטוקול מיום 30.4.17, עמ' 105-123) (להלן **מוחסן**), אחמד בדראן- אביו של מאמון (פרוטוקול מיום 21.5.17, עמ' 16-19) (להלן **בדראן**), נג'אח סעיד אדיאב אבו דיאב- דודתם של הנאשם והמתלונן (פרוטוקול מיום 21.5.17, עמ' 21.5.17).

19-50) (להלן **נ'אח**), מאמון בדראן (פרוטוקול מיום 21.5.17, עמ' 50-69), עבאד אלסלאם אבו דיאב - אביו של הנאשם (פרוטוקול מיום 21.5.17, עמ' 69-93) (להלן **עבאד**).

עוד הוגשו בהסכמה המסמכים כדלהלן: בקשת המתלונן לצו הטרדה מאיימת - **נ'1**, הודעת אחמד - **נ'1**, הודעת המתלונן - **נ'2**, הודעת תאאר - **נ'3**, הודעת עאלייה - **נ'4**, הודעת באסל - **נ'5**, תמונות - **נ'6-8**, מסמך מד"א - **נ'9**, תעודת רפואית עבאד - **נ'10**.

סיכומי הצדדים

טענות המאשימה

7. ב"כ המאשימה, ביקש להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, זאת, בהסתמך על מסכת הראיות והעדויות שהביאה המאשימה. לדידו, ניתן להתרשם כי עדי התביעה העידו בבית המשפט על הדברים כהווייתם. עדותם הייתה סדורה עקבית וקוהרנטית, המעלה תמונה ברורה, הגיונית ואמינה, ללא הגזמה, הפרזה וללא העצמת האירוע. לדבריו, מדובר בעדויות מוצקות ואיתנות שעמדו מול טענותיו הרבות של ב"כ נאשם, ולא נתגלו בעדותם של המתלוננים סתירות בעניינים מהותיים. העדויות של המתלוננים תומכות, מחזקות ומשתלבות זו בזו.

8. ב"כ המאשימה ציין, כי ככל שישנם סתירות ואי דיוקים בגרסאות המתלוננים, בחקירתם במשטרה, לבין עדויותיהם בבית המשפט, מדובר בסתירות בעניינים שוליים ולא בעניינים מהותיים, והסיף כי המתלוננים נתנו הסבר לפערים אלה בעדותם. ב"כ המאשימה טען, כי המתלוננים מסרו את עדותם כל אחד לפי מקומם הפיזי בעת האירוע. ניכר כי הם לא תיאמו ביניהם גרסאות, שכן כל אחד מהמתלוננים תיאר את המקום בו דקרו את המתלונן, ביחס לחלק אותו הוא ראה, וציין כי ניכר שהם לא הפריזו בדבריהם. כולם מסרו גרסה עקבית לפיה הנאשם דקר את המתלונן גם בפנים, גם בחזה וגם בבטן. כן עדי התביעה לא טענו כי הנאשם הוא שדקר את תאאר, ולו היו רוצים להפליל את הנאשם היו מן הסתם טוענים זאת.

9. ב"כ המאשימה טען כי לעדויות המתלוננים חיזוקים רבים, בכללם, התעודות הרפואיות של המתלונן בראא והמתלונן תאאר שהוגשו הסכמה לבית המשפט וסומנו ת/5 ו- ת/6, התמונות שתעדו את הפציעות של בראא ותאאר שהוגשו וסומנו ת/6- ת/11 ו- ת/20- ת/21, הצלקות של המתלוננים והתמונות שהוגשו ביחס לנזקים שנגרמו לרכבים וסומנו ת/12- ת/19. עוד הוסיף כי גרסת המתלוננים נתמכת בגרסתו של עד ההגנה מוחסן, בפרט מהותי, לפיו המתלוננים לא החזיקו כלי תקיפה. עדי המאשימה סיפרו על ההיכרות המוקדמת עם הנאשם, המרחק הקרוב בו עמדו ביחס לאירוע, ציון ותיאור הסכין שהחזיק הנאשם, האופן בו דקר הנאשם את המתלונן בראא ואת המתלונן תאאר, מצב התאורה במקום. מעדותם ניתן להתרשם כי לא הייתה מגמה להפללתו של הנאשם.

10. מנגד, טען כי עדויות הנאשם ועדי ההגנה הן עדויות כבושות ולא ניתן הסבר לכבישתן. והוסיף כי גרסת הנאשם שקרית, מלאה סתירות פנימיות, נטולת חיזוקים ראייתיים ואינה עומדת במבחן ההיגיון והשכל הישר. גרסת הנאשם נסתרה על ידי עדי התביעה ואף על ידי חלק מעדי ההגנה שהעידו מטעמו, לפיכך ביקש ב"כ

המאשימה שלא לתת משקל לעדויות אלה.

אשר לעדי ההגנה עאבד, מאמון ונאג'ח, ב"כ המאשימה טען שמדובר בעדים שגרסאותיהם כבושות ושקריות, בהן סתירות פנימיות רבות, והן אף סותרות זו את זו. לגבי עד ההגנה מוחסן- ב"כ המאשימה ביקש לקבל את גרסתו ביחס לעובדה שהמתלוננים לא החזיקו כלי תקיפה.

עוד הוסיף שההגנה בחרה שלא להביא שלושה עדים לעדות בבית המשפט: פאיז אל אוור שלשיטת ההגנה נכח באירוע עוד מתחילתו. סעיד, בן דוד הנאשם שקפץ על גבו של המתלונן ואחז בו במהלך האירוע ואף נחקר בתחנת המשטרה. סב הנאשם, חאג' סעיד, אשר בעת חקירתו בבית המשפט טען הנאשם כי הוא זה אשר הרס את הרכבים, ולא מסר זאת בעת חקירתו במשטרה. לפיכך, הימנעות מהבאת שלושה עדים לבירור או חיזוק טענות הנאשם, פועלים לחובתו.

11. אשר ליסודות עבירת חבלה בכוונה מחמירה, העבירה העיקרית העומדת בלב יריעת המחלוקת בין הצדדים, טען ב"כ המאשימה כי במקרה דנן מתקיימים הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי של העבירה שכולל שני מישורים: המישור ההכרתי, שעניינו מודעות הנאשם למרכיבי היסוד העובדתי שבעבירה. המישור הרצוני, שעניינו "כוונה מיוחדת", קרי "כוונה" כאמור בסעיף 20(א)(1) לחוק העונשין, לפצוע את הקורבן או לגרום לו חבלה חמורה. לטענתו, מתקיימים בנאשם, במסגרת היסוד הנפשי, מודעות לטיב המעשה, מודעות לנסיבות, ולאפשרות גרימת התוצאה - לשיטתו ניתן לומר כי אדם הדוקר את חברו בפלג גופו העליון מודע לכך שהוא גורם לו חבלה חמורה, או לכל הפחות פוצע אותו. הדבר אף יכול להילמד מתוך קל וחומר במידה ויוכח המישור הרצוני- אדם הפועל מתוך כוונה מיוחדת לפצוע את חברו או לגרום לו חבלה חמורה בהכרח מודע לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות גרימת התוצאה.

12. כמו כן הוסיף וציין באשר למישור הרצוני, כי הכוונה הדרושה היא "כוונה מיוחדת". כוונה מיוחדת לא חייבת להתבסס על הכנה ממושכת או על תוכנית, אלא די בכך שגמלה בליבו של מבצע העבירה ההחלטה. היסוד הנפשי בעבירה זו יכול להתגבש כהרף עין. כוונה מיוחדת זו מתבססת, על ראיות נסיבתיות חיצוניות או מהמעשה עצמו. ב"כ המאשימה ציין שמהפסיקה עולה כי הנפת סכין לעברו של אדם יכולה ללמד על כוונה לבצע עבירת חבלה חמורה. אומנם, הסכין באמצעותה נדקר המתלונן לא נמצאה, אך לדבריו מסקירת הפסיקה עולה כי גם אם נניח שהדקירה בוצעה באמצעות חפץ חד אחר בשבר בקבוק ניתן לייחס לו כוונה מיוחדת, והפנה לע"פ 3052/10 לתמיכה בטענותיו. גם הפגיעה הבודדת בפלג גוף עליון שמאלי יכולה ללמד על הכוונה המיוחדת הנדרשת במקרה דנן, וזאת לשיטתו נלמד בפסיקה, שם נקבע שיש מקרים בהם, אף פגיעה בודדת במקום רגיש וקטלני, הוכרה כמלמדת על קיומה של כוונה להמית. זאת ועוד, לדבריו, נקבע בפסיקה שאם אדם דוקר את חברו בסכין, במקום רגיש בעוצמה, ניתן להסיק מכך על החלטה להמית את המותקף, ומקל וחומר לגרום לו חבלה חמורה. במקרה הנדון, הנאשם דקר את המתלונן בשלושה מקומות בפלג גופו העליון. בתעודה הרפואית ת/4 תוארו הפגיעות והחבלות שהן עולות לכדי חבלה חמורה, וזאת נוכח מיקומם של הפגיעות בגוף המתלונן, במקומות רגישים, עוצמתם, הנזק שנגרם לו בפועל והשימוש בסכין, כל אלה מלמדים על כך שהנאשם במעשיו התכוון להטיל במתלונן נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה.

13. עוד טען כי מסקנה זו תקפה, אף אם יוכח שכוונת הנאשם לגרום למתלונן לחבלה חמורה השתכללה סמוך לקרות האירוע, וכי הדקירה התבצעה על ידי חפץ שאינו סכין, או על ידי סכין שנשיאתה במקור, לא

היתה על מנת לבצע את העבירה. כן ב"כ המאשימה הפנה לאמירות הנאשם בעת האירוע כפי שעולה מעדויות המתלונן ואביו אחמד, שהעידו כי הנאשם צעק לעבר המתלונן **"אני רוצה להרוג אותך ולקחת את הבית שלו"**. לדידו, מדובר באמרה ספונטנית, המתייחסת לאירוע מרגש ומסעיר, ונאמרה במהלך האירוע, ומכאן שיש לתת משקל רב לאמירה ולתוכנה, המלמדים על כוונת הנאשם.

14. לחילופין טען ב"כ המאשימה כי הוכחת המחשבה הפלילית של כוונה מיוחדת יכולה להיות מבוססת על חזקת הכוונה. חזקה זו היא חזקה ראייתית, לפיה אדם התכוון לתוצאות הנובעות באופן טבעי ממעשיו. חזקה זו מבוססת על ניסיון החיים. בנדון, הלכה היא כי קמה תחולה לחזקת הכוונה, מקום שאדם השתמש בכלי נשק, דוגמת סכין ודקר באמצעותו אדם אחר, בפלג גופו העליון. לדידו, ברי, כי נטילת סכין ושימוש בו כלפי המתלונן כשהנאשם דוקר את המתלונן כמתואר לעיל מקימים את חזקת הכוונה. והוסיף שכאשר נאשם הכחיש את המעשה, הוא אינו יכול לטעון גרסה עובדתית חלופית, בפרט כאשר מדובר בראיות ישירות- עדויות המתלוננים. בעניין זה הפנה לע"פ 3372/11 **משה קצב נ' מדינת ישראל**. כמו כן נקבע כי להכחשה טוטאלית יש לעיתים תוצאות לוואי ראייתיות השוללות אפשרות של העלאת טענה חלופית הסותרת את ההתכחשות הכוללת. בעניין זה הפנה לע"פ 417/83 **מלכה נגד מדינת ישראל**.

15. לחילופי חילופין, טען ב"כ המאשימה כי להוכחת המחשבה הפלילית של כוונה מיוחדת ניתן יהיה להסתפק בכך שהנאשם צפה, כאפשרות קרובה לוודאי כי פעולותיו יגרמו לחבלה באדם. במקרה הנדון, ניתן לומר כי הנאשם צפה שדקירות המתלונן בסכין בפלג גופו העליון תגרום לו לחבלה בהכרח, וקל וחומר כאפשרות קרובה לוודאי.

16. אשר לייתר העבירות, ב"כ המאשימה טען כי מעדויות המתלוננים, עולה שהנאשם נטל חלק פעיל יחד עם חברי החבורה, אשר הגיעו יחד למקום האירוע, והדגישו כי היה נראה לעין שהתקיפה והגעתם למקום תוכננה מראש. לפיכך, לשיטתו, ניתן לייחס לנאשם את העבירות של פציעה בנסיבות מחמירות וחבלה במזיד ברכב מכוח ביצוע בצוותא.

17. אשר לפציעתו של תאאר, ציין ב"כ המאשימה כי מהראיות בתיק עולה כי תאאר נפצע במהלך האירוע, אולם מעדות עדי התביעה עולה כי הם אינם יודעים מי אחראי לפציעתו, על אף זאת סבר כי, לכל הפחות, הואיל ומדובר בנאשם שהיה חלק מקבוצת אנשים שהגיעו במשותף למקום והנאשם היה דומיננטי במהלך האירוע ואחז סכין בידו, ניתן לייחס לנאשם עבירה זו של פציעת תאאר מכוח ביצוע בצוותא.

18. אשר לעבירת החבלה במזיד ברכב, טען, כי מעדויות המתלוננים עולה שנגרמו נזקים לרכביהם, הנזקים נגרמו על ידי הנאשם וקבוצת האנשים שהגיעו עמו ביחד למקום האירוע, הנאשם נטל חלק פעיל בשבירת הרכבים וגרימת הנזק, ועל כן סבר שניתן לייחס לנאשם את ביצוע העבירה מכוח ביצוע בצוותא.

טענות ההגנה

19. מנגד ב"כ הנאשם טען, כי המאשימה לא הוכיחה את אשמת הנאשם ברמה הנדרשת בפלילים, ועל כן יש לזכותו מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ולחילופין יש לזכות את הנאשם מחמת הספק. לחילופין טען כי אם בית המשפט ידחה את גרסת הנאשם לפיה הוא לא היה מעורב בפציעת המתלונן, הוא מתבקש לזכותו מעבירה זו ולהרשיעו בעבירת פציעה בהתאם לסעיף 334 לחוק בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק, או כל נגזרת של עבירת אלימות אחרת. שכן הוא סבור כי נסיבות האירוע, כפי שעלו מהעדויות, מלמדות שלא עלה בידי המאשימה להוכיח את הכוונה הנדרשת בסעיף זה. ב"כ הנאשם הפנה לסעיף 34כד

לחוק וטען כי ההבחנה בין עבירה של חבלה חמורה לבין עבירה של פציעה, היא במידת החומרה של החבלה, והמאשימה בענייננו לא הוכיחה את מידת החומרה המסוכנת שנדרשת לעבירת החבלה בכוונה מחמירה, והיא הסתפקה בהגשת תעודות רפואיות, ללא חוות דעת של רופא בעניין זה.

20. לטענת ב"כ הנאשם, המאשימה לא הוכיחה כי לנאשם מניע בביצוע שלושת העבירות המיוחסות לו, שהרי מהעדויות והמוצגים שהוצגו לפני בית המשפט עולה כי הפרידה בין מונא למתלון היתה ביוזמתה של מונא והיא זו שביקשה להיפרד מהמתלון, ועל כן אין כל סיבה שפרידה זו תגרום לכעס או למתיחות מצד הנאשם ומשפחתו, ומכאן לשיטתו המניע לו טוענת המאשימה אינו מבוסס. לדידו, המניע לאירוע, כפי שעולה מהעדויות, הוא העובדה שחברו של הנאשם, מאמון, לא בירך את המתלון לשלום והגיע לבית הנאשם, על אף שאביו של המתלון אחמד פנה לבדראן, אביו של מאמון, ודרש ממנו שמאמון לא יגיע לבית הנאשם, כך שמאמון פעל בניגוד לבקשתו של אחמד.
21. ב"כ הנאשם סבר כי עדי התביעה תיאמו ביניהם גרסאות ועדויותיהם לא עקביות, ומכך לדידו ניתן ללמוד שהם לא ראו את הדקירה עצמה, אלא רק את פציעת המתלון לאחריה, ועל כן לא ניתן לבסס את הרשעת הנאשם על עדותם. מנגד טען כי יש לקבל את גרסת הנאשם לפיה המתלון נדקר כאשר תאאר ניסה לחלץ אותו מידי סעיד (או מישהו אחר שתפס אותו), אולם לא על ידי הנאשם.
22. אשר לעבירת הפציעה של תאאר, ב"כ הנאשם טען שהמאשימה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, את עבירת הפציעה המיוחסת לנאשם. הוא מסר שבאסל לא היה במקום שעה שתאאר נפצע, תאאר עצמו לא ראה מי פצע אותו, דבר תמוהה ביותר, וגם התעודה הרפואית שהגיש תאאר (ת/5) לא יכולה לחזק טענות אלו.
23. אשר לעבירת החבלה במזיד ברכב, ב"כ הנאשם טען שלא הוכח שהיה קשר בין הנאשם לבין ביצוע עבירה זו ולדידו מי ששבר את המכוניות היה הסבא, חאג' סעיד.
24. ב"כ הנאשם סבר כי הסתירות בגרסתם של עדי התביעה והתמיהות שגרסתם מעוררת, פוגמות באפשרות לקבוע כי גרסתם מהימנה. כמו כן קיימות סתירות בין גרסאות עדי התביעה ובין עדויותיהם במשטרה ובבית המשפט. לעומת זאת, גרסתו של הנאשם מהימנה והנאשם היה עקבי בדבריו הן במשטרה והן בבית המשפט ולה חיזוקים מעדי התביעה ומעדי ההגנה.
25. אשר לטענת ב"כ המאשימה כי נמנע מהבאת עדים נוספים מטעמו, טען ב"כ הנאשם כי המאשימה היא זו שהייתה צריכה להביא את סעיד כעד תביעה נוכח עדויותיהם של עדי התביעה שפירטו את מעשיו בעת האירוע.
26. ב"כ הנאשם סבר שלא ניתן לייחס לנאשם עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, הדורשת יסוד נפשי מסוג "כוונה מיוחדת". בעניין זה הסתמך על הכרעת הדין בע"פ 48/12, שם כבוד השופט ארבל הבחינה בין עבירות החבלה. לטענתו בנדון אין הנסיבות מצביעות על יסוד נפשי של כוונה מחמירה בהתאם לסעיף 329 לחוק, שכן הנאשם, בהתאם לעדותו של באסל, שאושרה גם על ידי המתלון, לא הגיע עם סכין, אלא מוראד או אדם אחר העביר לו את הסכין, כך שגם לשיטת עדי התביעה הוא לא תכנן לבצע מעשים אלה ולפגוע במתלון, אלא לכל היותר הוא נהג בפזיזות ובחוסר שיקול דעת, ולא חשב על מעשיו שכן מדובר באירוע שנמשך שניות בודדות. לשיטתו, גם התעודות הרפואיות אינן יכולות לסייע להוכיח כי לנאשם הייתה כוונה מחמירה לגרום לחבלות. אשר לטיב החבלות, לדבריו, למתלון לא נגרם מום או נכות, הוא היום אדם בריא ומתפקד, ועל כן התביעה לא הוכיחה כי

מדובר בחבלות חמורות ולא הוכחה מידת הכוונה של אותו דוקר.

יריעת המחלוקת

27. לב המחלוקת בענייננו, היא עובדתית ועל כן היא מצריכה הכרעה בין שתי גרסאות עובדתיות שונות, זו של המתלוננים וזו של הנאשם ועדיו. אי לזאת, על בית המשפט לקבוע תחילה, האם הנאשם עשה את המעשים המיוחסות לו בכתב האישום, במישור העובדתי, אם לאו.
28. מחלוקת נוספת היא, האם הנאשם ביצע את עבירת הפציעה בנסיבות מחמירות ואת עבירת החבלה במזיד ברכב, כמבצע בצוותא.
29. במישור המשפטי, המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב שתי סוגיות מרכזיות. הראשונה, האם הוכח, נוכח טיב הפציעות שנגרמו למתלונן, כי די בהן על מנת לקיים את יסודות עבירת "חבלה בכוונה מחמירה", בהעדר חוות דעת רפואית בשאלה. השנייה היא האם התקיים היסוד הנפשי של "כוונה מיוחדת" אצל הנאשם, על מנת שניתן יהיה להרשיעו בעבירת חבלה בכוונה מחמירה. האם נסיבות האירוע כפי שעלו מהעדויות מוכיחות כי עלה בידי המאשימה להוכיח את הכוונה הנדרשת בסעיף זה, או שמא יש לזכות את הנאשם מעבירה זו, או לחילופין להרשיעו בעבירה פחות חמורה בה היסוד הנפשי הנדרש, מתאים נוכח נסיבות ביצוע העבירה וטיבן של החבלות.

פרשת התביעה:

30. לשם הוכחת האישום העידה המאשימה חמישה עדים מטעמה. להלן אתיחס בתמצות לעדויות החיוניות והרלוונטיות וכן למוצגים שהוגשו בהסכמה:

עת/1- המתלונן

המתלונן סיפר כי נדקר במהלך האירוע. הוא תיאר את הרקע לאירוע שהתרחש וכן פירט בעדותו את השתלשלות אירועי יום 5.8.16, שבסופו הוא נדקר בפניו, בבית החזה ובבטנו. בעדותו הראשית סיפר המתלונן כי אחיו הבכור הוא באסל ואחיו הצעיר הוא תאאר. לאביו קוראים אחמד ולאמו קוראים עאליה. הוא תיאר את היכרותו עם הנאשם ואת קרבתם המשפחתית ומסר שהנאשם הוא בן דודו וביתו נמצא בסמוך לביתו, מרחק של כחמישה עד שישה מטרים.

המתלונן העיד במסגרת חקירתו הראשית, שבערב האירוע הוא שהה יחד הוריו ואחיו באסל ותאאר בקומה השלישית בביתם. בשלב מסוים הוא החל לשמוע צעקות ורעשים של חפץ נשבר. הוא הבחין שסבו חאג' סעיד ניפץ את שמשות הרכבים, כאשר מתלווים אליו ומסייעים לו הנאשם ובני משפחה נוספים- בני דודים, אבי הנאשם וחבריו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 21, ש' 11-31, עמ' 22 ש' 1-4, עמ' 26, ש' 5-8). המתלונן ציין שחלק מהנוכחים המשיך בשבירת הרכבים וחלק נוסף התקדם והחל לעלות בגרם המדרגות לכיוון הקומה השלישית בביתו של המתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 22, ש' 5-6). בעקבות זאת, המתלונן יחד עם שני אחיו ואביו יצאו מביתם והחלו לדחוף את החבורה באמצעות ידיהם בגרם המדרגות, עד שהגיעו לחצר ביתם הפרטית (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 23, ש' 19-29). המתלונן תיאר כי בשלב מסוים, כאשר

הנאשם עמד במרחק של כמטר ממנו, בן דודו סעיד, קפץ על גבו ותפס אותו, וכתוצאה מכך הוא נפל. לאחר שהמתלונן נפל הוא הרים את ראשו ואז הנאשם דקר אותו בפעם הראשונה בבטן מעל הצלעות והמתלונן הבחין שירד לו דם מהדקירה, ובפעם השנייה הנאשם דקר אותו בפניו ולאחר מכן ירד עם הסכין על החזה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 22, ש' 11-24).

ע/ת-2 תאאר אבו דיאב

אחיו של המתלונן ובן דודו של הנאשם. תאאר ציין את הרקע לאירוע. העד פירט בעדותו את התרחשות הדברים, שבסופם הוא נדקר באזור החזה ונגרם לו חתך בחתך באוזן ימין וחתך ביד שמאל.

תאאר העיד שבסמוך לאירוע שהה בביתו ביחד עם המתלונן, אחיו באסל והוריו ובשלב מסוים הוא ומשפחתו שמעו רעש של שבירת רכבים וראו שסבם, חאג' סעיד פתח את השער והנאשם וחבורתו שברו רכבים מסוג מאזדה, מונית, סקודה וסוזוקי. לאחר זמן מה הם הגיעו לבית המתלונן ומשפחתו, התנפלו עליהם ותקפו אותם. הוא ציין כי חבורת האנשים שהגיעו לביתם כללה בין 12-15 איש, ביניהם הנאשם, בן דודו אמיר, האיים, הסב חאג' סעיד, אבי הנאשם, מאמון והם החזיקו מעדרים ומגרפות (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 143, ש' 1-13). הוא המשיך והעיד שחבורה זו עלתה במדרגות לביתו והוא ביחד עם אחיו ואביו הדפו אותם בעזרת ידיהם לכיוון מטה, אולם לא הצליחו להוציאם משטח החצר הפרטית שלהם (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 146, ש' 1-20, עמ' 164-165). תאאר תיאר שבשלב זה בן הדוד סעיד קפץ על גב המתלונן, ובאותו זמן הנאשם אחז בסכין נוצץ (לא זכר את סוגה) באורך של כ-20 סנטימטר. הוא תיאר כי הנאשם הכה את המתלונן בסכין בבטנו ואחר כך הוריד את הסכין מהפנים לכיוון החזה.

ע/ת-3 אחמד אבו דיאב

אביו של המתלונן ודודם של הנאשם ואחותו מונא, מצד אמה. הוא תיאר את השתלשלות העניינים עד שמונא ומשפחתה ביקשו את הגירושין בינה לבין המתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 189, ש' 1-7), וכן פירט בעדותו כיצד הוא ובניו הותקפו ונפצעו.

מעדותו עולה שהנאשם, אביו ואנשים נוספים שהיו עימם (להלן החבורה) עלו במדרגות לבית של המתלונן ומשפחתו. אחמד ובניו- המתלונן תאאר ובאסל הדפו אותם עם הידיים לחצר למטה ולא נתנו להם לעלות, משום שאמו של המתלונן הייתה בביתם, והם לא רצו שהנאשם וחבורתו יפגעו בה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 189-190, ש' 18-32, ש' 9-1). הוא תיאר כי אחיו דיאב ובנו נאדר תפסו את הרגליים שלו וכשהוא עמד במרחק של כארבעה מטרים מהאירוע הוא הבחין בסעיד קופץ על הגב של המתלונן, המתלונן נפל וקם והנאשם דקר אותו. הוא תיאר שגם את תאאר דקרו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 190, ש' 15-31). עוד סיפר שהנאשם אמר למתלונן שהוא יהרוג אותו ויקנה את הבית שלו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 192, ש' 20-31).

ע/ת-4 עאליה אבו דיאב

אמו של המתלונן. העדה פירטה בעדותה את התרחשות הדברים כפי שראתה אותם מהמרפסת החיצונית בביתה עד שהתעלפה.

עאליה העידה במסגרת חקירתה הראשית כי עובר לאירוע ביום 5.8.16, היא שהתה יחד עם ילדיה ובעלה אחמד במרפסת והנאשם יחד עם מאמון ושני חברים נוספים החלו להתגרות בהם. בשלב מסוים היא שמעה רעשים של שבירת רכבים והבחינה בחאג' סעיד שובר באמצעות מקל את רכב המונית של המתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 192, ש' 20-31).

פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 249-250, ש' 11-32, ש' 1-6). היא הבחינה בנאשם יחד עם אנשים נוספים מתקדמים לעבר ביתם לקומה השלישית, ובתגובה אחמד וילדיהם ירדו לכיוונם, על מנת למנוע מהם להיכנס לבית והחלו להדוף את החבורה באמצעות ידיהם, אל החצר השייכת להם באופן פרטי (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 250, ש' 7-17). לאחר מכן היא תיארה שהבחינה בסעיד קופץ על גב המתלון ואוחז בידיו והנאשם הכה את המתלון בשלב זה בפניו באמצעות סכין נוצץ וראתה כי פניו של המתלון מלאות בדם ובעקבות כך היא הסתחררה ונפלה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 250-251, ש' 19-25, ש' 1-7, ש' 28-31).

ע/5- באסל אבו דיאב

אחיו של המתלון ובן דודו של הנאשם. העד תאר את הרקע לאירוע, ופירט בעדותו את התרחשות הדברים, שבמהלכם נפגעו שני אחיו.

באסל מסר בחקירתו הראשית, כי חלק מהחבורה שברו את הרכבים, והחלק השני התקדם לכיוון ביתו, ועלו בגרם המדרגות לקומה השלישית של ביתם. המתלון ומשפחתו רצו להגן על אמם ששהתה בבית ולכן אחמד, אחיו המתלון, תאאר ולבסוף באסל, דחפו את הנאשם וחבורתו לכיוון קומת הקרקע, תוך כדי שהותקפו והוכו על ידם (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 272, ש' 27-31, עמ' 276 ש' 1-15). באסל תיאר שכאשר הגיעו לחצר למטה, הוא עמד במרחק של כשישה מטרים מבן דודו סעיד, והבחין בסעיד תופס את המתלון מאחור בזרועותיו, והנאשם דקר את המתלון בפנים באמצעות סכין בצבע כסף שארכה 30 ס"מ (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 276-277, ש' 16-32, ש' 1-24). לאחר מכן, בבית, ראה את הסימן שהיה למתלון גם בבטן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 279).

מוצגי התביעה

1/ ת/ הודעת הנאשם במשטרה מיום 7.8.16

הנאשם מסר במשטרה כי ביום האירוע בשעות הערב היה בביתו יחד עם אמו אביו ואחיותיו. הוא סיפר כי המרחק בין ביתו לבין בית המתלון הוא שני מטרים לערך. לדבריו, מאז שבני הזוג התגרשו, המשפחות לא מדברות, אולם אין ביניהם בעיות. עוד סיפר, כי הרקע לאירוע הוא המפגש בין מאמון למתלון. מאמון לא בירך את המתלון לשלום, וכשהמתלון פנה למאמון ושאל אותו מדוע הוא לא אומר לו שלום, מאמון השיב כי הוא חופשי לעשות מה שרוצה ולא חייב להגיד שלום. המתלון שלא רצה שהנאשם ימשיך לדבר עם חברו מאמון, ביקש מאביו אחמד לפנות לאביו של מאמון. לאחר מכן אחמד פנה לאביו של מאמון, וביקש ממנו שמאמון לא יגיע לבית הנאשם, אולם אביו של מאמון לא רצה למנוע מהם להיפגש, וזאת משום שהם חברים כבר 12 שנה. לדבריו, ביום שישי בערב הוא ישב בפתח ביתו ואחמד ישב בפתח ביתו ואמר לו "אם אתה גבר תצא לרחוב יה כלב", הוא רצה לצאת לכיוונו, אך אביו קרא לו לחזור בחזרה. בשלב זה אחמד יחד עם ילדיו באסל תאאר וברא הגיעו עם פטישים, אלות מעץ וסכין גדולה לבשר בידיהם. תאאר הכה את אבי הנאשם עם האלה בראשו ואביו נפל על הרצפה. הם התיזו גז, והנאשם הרים את אביו מהרצפה ולא הכה אותם בחזרה. אחמד פצע את הנאשם ביד עם זכוכית שהחזיק ופצע גם את הדוד דיאב ואת בנו סעיד (ר' ת/1, עמ' 1-3).

הנאשם הכחיש כי תקף את המתלון בפניו בעזרת סכין, הוא הכחיש כי מי מבני משפחתו השתתף בתקיפת בני דודיו. הוא טען שיתכן שאחד מאחיו של המתלון פצעו את המתלון משום שלאחיו תאאר היתה סכין ביד (ר' ת/1, עמ' 1-3).

ת/1, עמ' 3, ש' 54-66).

ת/22- הודעת מאמון בדראן במשטרה מיום 8.8.16

מאמון מסר כי הוא חבר של הנאשם מזה כ- 12 שנה. לטענתו, ביום האירוע היה בביתו של הנאשם וכאשר שמע את אחמד צועק לעבר הנאשם הוא עלה לביתו והתרחק מהאזור. לכן הוא לא נכח באירוע.

ת/23 הודעת עבאד אלסלאם אבו דיאב מיום 8.8.16

אביו של הנאשם מסר בהודעתו, כי אחמד קילל את הנאשם ואמר לו, שאם הוא גבר שיבוא. או אז אחמד ירד עם ילדיו באסל בראא ותאאר לכיוונו. אחמד אחז בברזל בידו, באסל אחז בפטיש, המתלונן אחז במקל עם מסמרים ותאאר אחז בסכין. הנאשם לא אחז בכלי בידו והוא הלך לכיוון המתלונן ומשפחתו. לאחר מכן שמע צעקות, הוא התעלף, נפל על הרצפה ולא זכר דבר. לדידו, המניע לאירוע היה גירושי מונא מהמתלונן וכן משום שמשפחת המתלונן לא רצתה שמאמון יגיע אליהם הביתה.

פרשת ההגנה

31. מטעם ההגנה העידו שמונה עדים. להלן אתיחס בתמצות לעדויות החיוניות והרלוונטיות וכן למוצגים שהוגשו בהסכמה:

עה/1- הנאשם

אח של מונא. במסגרת עדותו בחקירה הראשית בבית המשפט הנאשם ציין כי בשעה ששהה בערב האירוע על גג ביתו ביחד עם אביו וחברו מאמון, אחמד שהיה מולו הסתכל לעברו ופנה אליו במילים הבאות: "**אם אתה גבר יא כלב תעלה לרחוב, לכביש**". הנאשם היה בדרכו לביתו של המתלונן, פתח את דלת שער הכניסה לחניון, נכנס לחניון, אך אביו ודודתו נג'אח חסמו אותו והחזירו אותו לביתו ואביו הלך לכיוון החניון (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 16, ש' 9-3). הנאשם העיד במסגרת עדותו בחקירה הראשית כי אחמד וילדיו ירדו מביתם עם כלי תקיפה. הנאשם הכחיש שדקר את המתלונן בפניו ובבטנו. הנאשם הכחיש שנכנס לחצר יחד עם אחרים ועלה לבית המתלונן ומשפחתו בקומה השלישית על מנת לתקוף אותם (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 17, ש' 18-23). הוא הכחיש כי הוא ואביו החזיקו סכינים וגז מדמיע (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 17-18, ש' 24, ש' 5-1). כמו כן הוא הכחיש שניפץ את שמשות הרכבים של המתלוננים וציין כי סבו חאג' סעיד ניפץ אותם בגלל שהמתלונן איים עליו וקלל אותו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 18, ש' 16-22) הוא גם הכחיש שדקר את תאאר יחד עם אנשים אחרים והדגיש שלא היה עמו סכין בשעה שיצא מביתו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 19, ש' 1-2).

עה/2- עידן אטיאס

אחראי על חקירת הפרשה, הוא נשאל על ידי ב"כ הנאשם בדבר חקירת עדים, שלא נחקרו במשטרה, וכן נשאל בדבר העדר תיעוד בתיק החקירה, לטענת המתלוננים, לפיה הנאשם וחבורתו הפריעו לכניסת שוטרים למתחם. העד השיב כי הוא אינו זוכר והפנה לתיק החקירה שכן מה שנאמר ונעשה תועד בתיק החקירה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 80-83).

עה/3- דיאב אבו דיאב

דוד הנאשם, אח של אביו אחמד. דיאב ציין כי אחמד יצא מביתו כשהוא מחזיק מקל ברזל באורך 60 ס"מ והכה את דיאב ב"חמש מכות בראש" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 86, ש' 2, ש' 14). דיאב ציין שלא הבחין בכך שהנאשם וחבורתו עלו לקומה השלישית בביתו של המתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 88, ש' 18-20). בחקירתו הנגדית אישר שלאחר שהוכה במהלך הקטטה לא ראה מה קרה לאחר מכן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 94, ש' 15-17).

עה/4- מוחסן אבו דיאב

אחיין של עאלייה. בחקירתו הראשית מוחסן ציין כי בסמוך לאירוע שהה בביתם של המתלוננים יחד עם אחמד, בראא, באסל, תאאר, עאלייה ודודו פאיז (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 106, ש' 15-17). בשלב מסוים המתלוננים יצאו מביתם, והוא ופאיז ירדו במדרגות והגיעו עד לחצר. בהמשך מוחסן הבחין באחמד על הרצפה ובדיאב מדמם והשניים אוחזים במוט ברזל ומנסים לקחת את המוט זה מזה, כשהם תופסים זה בידו של זה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 107, ש' 1-17). מוחסן אישר במסגרת עדותו בבית המשפט שלא ראה מי הכה את אביו של הנאשם (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 113, ש' 14-15) ואישר שלא ראה מי הכה את דיאב (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 113, ש' 19-20). עוד אישר במסגרת עדותו בבית המשפט שלא ראה מי דקר את המתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 114, ש' 5-6).

עה/5- אחמד בדראן בבית המשפט

אביו של מאמון. הוא ציין שמאמון והנאשם חברים מגיל 17. הוא סיפר שאחמד הגיע אליו הביתה וביקש שמאמון לא יגיע לבית הנאשם כדי שלא יהיו מריבות. בפעם השנייה שפנה אליו נוכח הגעת מאמון לבית הנאשם, הוא ביקש שיחנך את בנו מאמון. במסגרת חקירתו הנגדית אחמד בדראן ציין שלא נכח באירוע הדקירה, ולא היה עד לאירוע הדקירה, כך שלא ראה מי דקר את המתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 18, ש' 18-28).

עה/6- נג'אח סעיד אדיאב אבו דיאב

זודתו של המתלונן. במסגרת עדותה בחקירה הראשית היא העידה כי שמעה באוזניה את אחמד מקלל את הנאשם ואומר לו **יא מנייאק יא כלב אם אתה גבר תפגוש אותי** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 22, ש' 22-30).

בנוסף, נג'אח ציינה כי אחמד היכה את דיאב בראשו בברזל ותאאר היכה את עבאד, אבי הנאשם, על הראש ועבאד ודיאב אבדו הכרה. עוד ציינה שראתה בעיניה שתאאר הוא שהכה וחתך את פניו של המתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 23, ש' 8-29).

נג'אח ציינה שחאג' סעיד שבר את הרכבים בעקבות קללות ואיומי המתלונן כלפיו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 24, ש' 21-26). נג'אח העידה שתאאר דקר את המתלונן בפנים (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 47, ש' 8-12) ולאחר מכן תאאר חתך את עצמו ביד (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 48, ש' 1-10).

עה/7- מאמון באדראן

מאמון ציין שיומיים טרם לאירוע פגש במתלונן, המתלונן ברך אותו לשלום ומאמון לא השיב לו. כששאל אותו המתלונן אם קרה ביניהם משהו, מאמון השיב בשלילה והוסיף שהוא אומר שלום למי שהוא רוצה. בעקבות זאת, אחמד פנה לאביו של מאמון פעמיים. בפעם הראשונה שאל אותו מדוע בנו לא אומר שלום למתלונן. בפעם השנייה הוכיח אותו על הבטחתו שמאמון לא יגיע לבית הנאשם ולמרות זאת מאמון הגיע לשם (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 48, ש' 1-10).

פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 51, ש' 3-24).

מאמון הוסיף כי ביום האירוע, בעת ששהה על גג ביתו של הנאשם, שמע שאחמד פנה לנאשם ואמר לו "אם אתה גבר תבוא אליי לרחוק (כך במקור ח.מ.ל.). יא מניאק" ואישר שלאחר מכן הוא הלך לביתו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 52, ש' 1-17).

מאמון ציין כי לא נכח באירוע התקיפה ולא ראה דבר (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 55, ש' 18-24).

עה/8- עאבדל אל סאלאם אבו דיאב

אביו של הנאשם. עבאד ציין כי בעת ששהה על גג ביתו יחד עם הנאשם ומאמון, אחמד בדראן התקשר למאמון ומאמון עזב את המקום. לאחר מכן הוא ניגש להתפלל ובהמשך שמע מהנאשם כי אחמד פנה אליו וקרא לו "יא מניאק". העד אישר כי לא שמע את הדברים שאחמד אמר לנאשם, אלא הנאשם אמר לו אותם (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 69, ש' 31-32, עמ' 70, ש' 1-6). כמו כן עבאד ציין כי בשלב מסוים הגיעו המתלוננים עם כלי תקיפה:

"ראיתי את אחמד מחזיק ברזל, צינור בידו. ובאסל היה בידו פטיש. וברעא היה מחזיק, אני אצטרך לתרגם את זה כפי שאני מבינה את זה. מקל מעץ שיש בתוכו מסמרים, דברים חדים. וטאער היה מחזיק סכין כמעט האורך שלו זה 30 סנטימטר. לאחר מכן ראיתי את אחמד תוקף את דיאב. וגם היה מוחסיין ופאיז. וסעיד. היו דוחפים את הבנים של אחמד ואת אחמד". (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 70, ש' 13-19).

עבאד ציין שאחמד הכה את דיאב ותאאר הכה אותו במקל והוא נפל ואיבד את ההכרה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 82, ש' 21-29).

מוצגי ההגנה

הודעת אחמד במשטרה מיום 8.8.16 נ/1

אחמד העיד שחאג' סעיד פתח את השער לאנשים והם החלו לשבור את הרכבים של המתלוננים. לדבריו, הוא ישב עם ילדיו ועם אשתו עאלייה בביתם בקומה השלישית, הנאשם וחבורתו ניסו להיכנס אליהם. כשהמתלונן פתח את הדלת ואז הנאשם חתך את המתלונן בסכין (הדגים באצבעו חתך מהמותן הימנית של הגוף עד איזור בית השחי, וחתך נוסף מאיזור המצח ועד הגרון) (נ/1, ש' 12-20). אחמד הכחיש שפנה לנאשם ואמר לו "אם אתה גבר תצא לרחוב יה כלב" (נ/1, ש' 76-78). אחמד הכחיש שהכה את סעיד ודיאב, וטען שדיאב תפס אותו בידיים מאחורה. הוא מסר כי הילדים של דיאב תפסו אותו ברגליו וסעיד קפץ על הגב של המתלונן מאחורה והנאשם חתך את המתלונן באמצעות סכין (נ/1, ש' 94-96).

הודעת המתלונן במשטרה מיום 6.8.16 - נ/2

המתלונן ציין כי ביום 5.8.16 הנאשם הגיע סמוך לביתו והחל לקלל את המתלוננים. בסמוך לשעה 20:00 הנאשם הגיע יחד עם בני דודיו- מוראד, אמיר ועוד שלושה לכניסה לביתם של המתלוננים והם תקפו אותו ואת בני משפחתו. תחילה התיזו עליו גז, אחר תפס אותו (הוא לא יודע מי תפס) ואז הבחין בנאשם שהתקרב אליו עם סכין באורך 20 ס"מ ודקרו בפעם הראשונה בצלעות מצד ימין, לאחר מכן בפנים ולבסוף בחזה והוא התחיל לדמם. הנאשם וחבורתו החלו לשבור את הרכבים (נ/2, עמ' 1) לסיום הוא ציין שהרקע לדקירה היא העובדה

שמשפחתו של הנאשם רוצים שהמתלון יתחתן עם מונא בכוח (נ/2, עמ' 2).

הודעת המתלון במשטרה מיום 10.8.16 - נ/2

המתלון העיד כי הנאשם וחבורתו עלו לביתם בקומה השלישית. הם שמעו רעש של שבירת מכוניות, פתחו את הדלת וראו את הנאשם וחבורתו עולים את המדרגות ובשלב זה המתלון ואחיו דחפו אותם (נ/2, ש' 13-18).

המתלון תיאר בחקירתו במשטרה שהנאשם אחז בסכין גדולה, באורך של 35 ס"מ לפחות ובפעם הראשונה דקר אותו בפנים והם נפתחו, לאחר מכן הוא נפל, סעיד היה על הגב שלו והנאשם דקר אותו בפעם השנייה ובפעם השלישית דקר אותו בחזה (נ/2, ש' 46-54).

הודעת תאאר אבו דיאב מיום 8.8.16 - נ/3

לדבריו, הוא לא יודע מי פצע אותו, זכר רק שאמיר אבו דיאב הכה אותו במקל עבה בראש (נ/3, ש' 8-9). הוא תיאר שלנאשם היה סכין ארוכה באורך של 20 ס"מ והשאר החזיקו בידיהם אלות מעץ. המתלונים ניסו למנוע מהנאשם וחבורתו מלהיכנס לביתם. לדבריו, הנאשם אחז בסכין ודקר את המתלון בפנים, בבטן וגם בחזה (נ/3, ש' 18-32).

הודעתה של עאליה במשטרה מיום 8.8.16 - נ/4

עאליה ציינה שלא ראתה כי היו מעורבים נוספים בשבירת הרכבים מלבד חאג' סעיד וכן ציינה כי הייתה במרחק קרוב אליו של כמה מטרים. עוד מסרה כי הייתה תאורה במקום (נ/4, ש' 10-13) עאליה מסרה כי הוא שבר עם מקל מעץ את הזכוכית הקדמית ואת הזכוכיות של דלתות שלושת הרכבים מצד ימין ומצד שמאל. עאליה מסרה שראתה שסעיד אחז את המתלון והנאשם אחז בסכין והכה את המתלון. אמנם היא לא ידעה לענות כמה פעמים הנאשם הכה את המתלון בסכין, לדבריה מאחר שהיא איבדה את ההכרה למראה פציעת בנה (נ/4, ש' 40-51). היא לא ידעה גם לתאר את הסכין משום שראתה רק את התנועה שנעשתה עם הסכין והדם שירד לבנה המתלון בעקבות זאת (נ/4, ש' 52-56) "אני ראיתי את הדם אחרי זה ראיתי משהו נוצץ. מאה במאה זה סכין" (נ/4, ש' 58).

הודעת באסל אבו דיאב מיום 6.8.16 - נ/5

באסל סיפר שביום האירוע, בזמן ששהה בביתו יחד עם אחיו והוריו, בסמוך לשעה 20:00 שמע רעש של שבירת זכוכיות והבחין בקבוצה של כ-15 אנשים שכללו את הנאשם, מוראד, אמיר ואח שלו היאם, מאמון, אחמד בדראן, ששברו את החלונות של הרכבים והחפצים בגינה ולאחר מכן הם החלו לעלות במדרגות לכיוון בית המתלונים והוא יחד עם אחיו ניסה להדוף אותם, ולמנוע את כניסתם. באותן הנסיבות, מוראד - בן דודתו, נתן לנאשם את הסכין והנאשם דקר את המתלון בפניו ובבטנו (נ/4, ש' 2-15). בעימות שנערך לו עם מוראד אבו דיאב מסר באסל שהוא אינו בטוח כי מדובר במוראד אלא באדם הדומה לו.

הודעת באסל אבו דיאב מיום 8.8.16 - נ/5

בהודעה זו תיאר את האירוע שהתרחש בדומה לתיאורו בהודעתו הקודמת.

דיון והכרעה

ממצאי מהימנות וניתוח עדויות

32. לאחר שעיינתי בחומר הראיות ובטענות באי כח הצדדים מצאתי כי עדויות עדי התביעה מהימנות עלי ועל כן ניתן על בסיסן להכריע את דינו של הנאשם.

33. עדותו של המתלון מהימנה בעיני, שכן עדותו היתה סדורה, קוהרנטית ומעוררת אמון, ברמת הפירוט שבה ובפשטותה (סדר התרחשות הדברים, מיקום העומדים במקום, תיאור הסכין ותאור התקיפה). המתלון חזר על גרסתו, זאת חרף העובדה שנדרש בחקירתו לחזור מס' פעמים על תיאור האירוע. מהודעות המתלון שהוגשו על ידי ב"כ הנאשם (נ/2), עולה שגרסתו עקבית החל מחקירתו הראשונה מיד לאחר שנותח ועד לעדותו בבית המשפט בחקירה ראשית ובחקירתו הנגדית.

המתלון תיאר את האופן בו הותקף בזו הלשון:

"אני בן אדם זהיר מאוד. סעיד זה בן דוד שלי. אין בינינו כלום. אבל בא מולי, בא מולי. אני, אני יודע מי שרוצה להפריד עומד באמצע. לא נותן לי שאני יעבור, יעבור כאילו חצי מטר ויקפוץ לי על הגב ויתפוס אותי מאחורה ויקפוץ לי על הגב. ויוריד אותי כאילו לרצפה, שידקרו אותי. מה הכוונה שלו אין לי מושג. כמו שאמרתי בחקירות, יכול להיות משהו יש לו משהו בלב נגדי. התשובה זה אצלו. יכול להיות בכוונה, יכול להיות רוצה להפריד. אין לי מושג. אבל מי שעושה דבר כזה לא, זה לא רוצה להפריד. מי שרוצה להפריד זה עומד באמצע. ולא עוזב כאילו, עשר בן אדם. ותופס אחד" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 24, ש' 4-13).

"איך? מתי שסעיד קפץ על הגב ונפילתי איך שנפילתי הרמתי את הראש, התחלתי לקום, הוא דקר אותי. דקר אותי זה בבטן, על הצלעות" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 25, ש' 5-7).

בהודעתו במשטרה מיום 6.8.16, המתלון ציין כי ביום 5.8.16 הנאשם שהה סמוך לביתו של המתלון ומשפחתו והחל לקלל אותם. בסמוך לשעה 20:00 הנאשם הגיע יחד עם בני דודיו- מוראד, אמיר ועוד שלושה לכניסה לביתם של המתלונים והם תקפו את המתלון ואת בני משפחתו. תחילה התיזו עליו גז, אחר תפס אותו (הוא לא יודע מי תפס) ואז הבחין בנאשם שהתקרב אליו עם סכין באורך 20 ס"מ ודקרו בפעם הראשונה בצלעות מצד ימין, לאחר מכן בפנים ולבסוף בחזה והוא התחיל לדמם.

בהודעתו במשטרה מיום 10.8.16 המתלון מסר כי "קפצו עליי הרבה אבל מי שתקף אותי זה דאוד אבו דיאב הכי רצינית" (נ/2, ש' 11). עוד סיפר המתלון בחקירתו במשטרה שהנאשם וחבורתו עלו לביתם בקומה השלישית. המתלון ומשפחתו שמעו רעש מסוג של שבירת מכוניות, פתחו את הדלת וראו את הנאשם וחבורתו עולים את המדרגות ובשלב זה המתלון ואחיו דחפו אותם (נ/2, ש' 13-18). הוא תיאר במסגרת חקירתו במשטרה כך: "מתי שירדתי אני ודוד שלי סעיד תפס אותי ואני לא יודע למה תפס אותי ואחד מהם התחיל להשתמש בגז וכולם קפצו עליי והתחילו סכינים ודאוד נתן לי את הראשונה וסעיד תופס אותי ונותן לי את השנייה וסעיד עדיין תופס אותי אפילו שנפתח לי כל הפרצוף" (נ/2, ש' 26-28). בהמשך חקירתו במשטרה המתלון תיאר שהנאשם אחז בסכין גדולה, באורך של 35 ס"מ לפחות והנאשם דקר אותו בפנים והם נפתחו, לאחר מכן נפל, סעיד היה על הגב שלו והנאשם דקר אותו בפעם השנייה ובפעם השלישית דקר אותו בחזה (נ/2, ש' 46-54).

ניכר במתלונן כי הוא זהיר בדבריו, כך לדוגמה, לא מסר כי סעיד היה שותף לתקיפתו, באופן וודאי ולא ידע לומר אם הגיע להפריד או לתקוף. הוא לא מסר כי ראה את הנאשם שובר את הרכבים או דוקר אדם נוסף במהלך האירוע, אלא מסר את הדברים כהווייתם.

המתלונן תיאר שעמד במרחק של כמטר מהנאשם בעת שהתרחש אירוע מושא אישום זה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 24, ש' 24-31). הנאשם הוא אדם המוכר לו היטב, ועל כן לא יתכן שטעה בזהות התוקף.

34. לטענת ב"כ הנאשם, הגרסאות שמסר המתלונן במשטרה סותרות זו את זו, ומצביעות על חוסר אמינות של המתלונן, שכן מהודעתו הראשונה במשטרה מיום 6.8.16 עולה שהמתלונן נדקר בפנים ובצלעות ולא ידע מי תפס אותו, בעוד שמהודעתו השנייה מיום 10.8.16 עולה שהמתלונן נדקר בפנים ובחזה, כמו כן קיימת סתירה באשר לתיאור הסכין. לא מצאתי לקבל טענה זו. המתלונן הסביר את הפערים בין גרסאותיו במשטרה, בכך שהודעתו הראשונה במשטרה נמסרה בבית חולים כשהיה לאחר ניתוח. בעוד שגרסאותיו המאוחרות הן עקביות. מדובר בסתירות שאינן יורדות לשורש העניין, אלא לסדר המדויק של הדקירות, ולגודל הסכין (20 או 35 סנטימטר, ולא באשר לסוג הסכין, שכן מכל אמרתיו עולה כי מדובר בסכין גדולה), ובעיקר אינן מונעות מתוך מטרה להסתיר את האמת מבית המשפט. נראה כי הסתירה שנתגלתה נובעת מהיות האירוע אלים, טראומתי וקצר, וממגבלות הזיכרון והטבע האנושי, כאשר המתלונן נחקר בבית החולים, זמן קצר לאחר שנדקר ולאחר שעבר ניתוח.

זאת ועוד, עדותו של המתלונן בבית המשפט נתמכה בעדויותיהם של יתר עדי התביעה, אשר העידו כי הנאשם הוא מי שדקר את המתלונן, כפי שיפורט להלן.

35. חיזוק לגרסת המתלונן ניתן למצוא בעדותו של אחיו תאאר. בלשונו הוא מסר כך: **"סעיד קפץ על גבו של ברא. אחר כך הגיע דאוד עם סכין של, בערך 20 סנטימטר...אחר כך הוא הכה אותו בסכין בבטנו"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 147, ש' 8-1). **"ואחר כך הוא הוריד, הוא הוריד מהפנים לכיוון החזה. אני, לא זוכר. אני רק זוכר שראיתי את האורך. לא יודע איזה סוג סכין. נוצץ"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 147, ש' 10-12).

תאאר הוסיף כי הוא עמד במרחק של כשלושה ארבעה מטרים ואף פחות מהמתלונן והנאשם עמד מהמתלונן במרחק של חצי מטר ואולי אף פחות (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 147, ש' 15-20).

תאאר סיפר במסגרת חקירתו במשטרה שביום האירוע מאמון ובני דודים נוספים של מונא, ביצעו לעבר המתלוננים תנועות כמו אצבע משולשת, הרימו את הרגליים לכיוונם ואיימו עליהם, לאחר מכן המתלוננים שמעו קול של שבירת מכוניות והוא ראה שסבו חאג' סעיד יחד עם אמיר אבו דיאב, מאמון ואיהם אבו דיאב שברו את הרכבים. בהמשך לכך הם הגיעו לביתם של המתלוננים יחד עם עבאד והנאשם ותקפו אותם. לנאשם היה סכין ארוכה באורך של 20 ס"מ והשאר החזיקו בידיהם אלות מעץ. המתלוננים ניסו למנוע מהם מלהיכנס לביתם. הנאשם שבידו הייתה הסכין דקר את המתלונן בפנים, בבטן ובחזה וגם את תאאר דקרו בחזה (נ/3, ש' 18-32).

עולה מהאמור כי הגרסאות שמסר תאאר במשטרה וכן בבית המשפט עקביות ואף משתלבות עם גרסת המתלונן ומחזקות אותה.

חיזוק נוסף לגרסת המתלונן ניתן למצוא בעדותו של אביו אחמד בבית המשפט וכך הוא תיאר את התקיפה:

עמוד 15

"עד: בראא היה, תשמע היה כאן. קפץ עליו בן דוד שלו, קוראים לו סעיד, על הגב שלו.

עו"ד מלול: או. קיי.

עד: בראא כאילו נפל, אתה יודע, וקם. שקם בראא, דאוד ישר נתן לו את הסכין שקם. אתה יודע? נתן לו את הסכין. אני ראיתי אותו" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 197, ש' 15-20)

ובהמשך מסר: "את הסכין היה לו ביד. ונתן את זה לבן שלי ככה, בפרצוף. אני מסתכל עליו ככה, אתה יודע? אני מסתכל עליו ככה. ביני ובינו ארבע חמש מטר, לא יותר" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 197, ש' 27-29).

הוא תיאר שהנאשם דקר את המתלונן בסכין שאחז בידו וחתך לו את הפנים מלמעלה למטה. הוא הדגיש כי הבחין שרק לנאשם יש סכין ביד ולא יודע האם אנשים אחרים אחזו גם הם בסכנים, ולא רצה למסור מידע שאינו מדויק. כן מסר **שראה** שהנאשם דקר את המתלונן רק בפניו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 198-199, ש' 16-31, ש' 1-7).

אחמד שב על גרסתו בחקירתו במשטרה מיום 8.8.16 ולא עולה סתירה בין עדותו בבית המשפט לבין הגרסה שמסר במשטרה: חאג' סעיד פתח את השער לאנשים והם החלו לשבור את הרכבים של המתלוננים. הוא ישב עם ילדיו ועם אשתו עאלייה בביתם בקומה השלישית, הנאשם וחבורתו ניסו להיכנס אליהם, כשהמתלונן פתח את הדלת, הנאשם חתך את המתלונן בסכין (הדגים באצבעו חתך מהמותן הימנית של הגוף עד אזור בית השחי וחתך נוסף מאזור המצח ועד הגרון) (נ/1, ש' 12-20). גרסתו של אחמד משתלבת בגרסאות שאר המתלוננים כאמור. העד מסר רק על מה שראה, את הדקירה בפנים, מסר שראה סכין רק בידיו של הנאשם ולו הגזים או שיקר, בנקל היה יכול לומר כי ראה את כל הדקירות וכן את מי שדקר את תאאר.

לא נעלמה מעיני טענת ב"כ הנאשם, כי מעדותו של דיאב עולה שאחמד הכה את דיאב בצינור ברזל באורך של 60 ס"מ, כך שאחמד היה מרוכז בעימות עם דיאב כשהתרחש האירוע מושא אישום זה, ועל כן לא יכול היה לראות מי דקר את המתלונן, ומכאן שעדותו שקרית. אולם, התמיהה אותה מעלה ב"כ הנאשם מבוססת על עדותו של דיאב, שהיא עדות שקשה לסמוך עליה מאחר שהוא לא נחקר במשטרה למרות שלדבריו אחמד תקף אותו. בעדותו בבית המשפט מסר שלא התבקש להגיע למשטרה לחקירה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 96, ש' 1-2). תשובה זו אינה מעוררת אמון, שכן מי שנפגע בעצמו ויודע כי הנאשם עצור ועדותו תוכל לסייע לו, יפנה מיוזמתו למשטרה. כמו כן, דיאב אישר במסגרת חקירתו הנגדית כי לא ציין בבית החולים שמי שתקף אותו זה אחמד (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 98, ש' 1-4). כמו כן עולה ספק בדבר אופן תיאור תקיפתו של דיאב על ידי אחמד שבאותה העת סבל מפגיעה קודמת בידו.

36. תמיכה נוספת לעדות המתלונן נמצא בעדות אחיו באסל אשר העיד בבית המשפט, כלשונו: **"ראיתי סעיד בן דוד שלי תופס בראא. ובא דאוד דקר אותו בפנים. הוא חתך לו את הפנים לשני חלקים. אחרי זה, אחרי שראיתי בראא מלא דם וצועק ועד עכשיו אני לא יכול לשכוח איך היה צועק" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 272-273, ש' 32, ש' 1-3). יוער בהקשר זה כי אחמד העיד שבאסל היה האחרון כאשר ירדו מביתם ויכול היה לראות את מה שהתרחש (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 236, ש' 1-24).**

באסל סיפר בחקירתו במשטרה מיום 8.8.16, כי בזמן ששהה בביתו יחד עם אחיו והוריו, בסמוך לשעה 20:00 שמע רעש של שבירת זכוכיות, והבחין בקבוצה של כ-15 אנשים שבכללם הנאשם, מוראד, אמיר ואח שלו הייאם, מאמון, ואחמד בדראן, שהחלו לשבור את החלונות של הרכבים וחפצים בגינה, ולאחר מכן הם החלו לעלות במדרגות לכיוון

בית המתלוננים והוא יחד עם אחיו ניסו להדוף אותם ולמנוע את כניסתם. בעת ההיא, מוראד- בן דודתו, נתן לנאשם את הסכין והנאשם דקר את המתלונן בפניו ובבטנו (נ/4, ש' 15-2). הוא סיפר שראה שמוראד נתן את הסכין לנאשם והנאשם דקר את המתלונן (נ/4, ש' 29-30).

באסל תיאר את הסכין: **"חרב קטנה, לשאלתך אני לא זוכר את הצבע של הידית של הסכין, הגודל של הלהב הוא בערך משהו כמו 15 סנטיים"** (נ/5, ש' 32-33)

37. מהודעת באסל במשטרה עולה כי **"שמענו אנשים נכנסים עלינו מהדלת הקטנה שמענו מישהו ששובר זכוכיות ראיתי את סבא שלי פותח את השער הגדול ונכנסו מספר אנשים עם סבא שלי והתחילו לשבור את המונית של בראא, וחוף מזה אנשים עלו לבית שלנו. אחרי זה חשבנו שהם עולים להרוג ולפגוע בנו אני לא יכול לחכות וניסיתי להגן על עצמי ולהגן על אמא שלי זה הכי חשוב. אז דחפנו אותם למטה וקיבלנו מכות ואחרי שהגיעו למטה אני ראיתי את בן דוד שלי תופס את אח שלי ואחרי שתפס אותו בא דאוד וחתך אותו בסכין בפנים ובצד הגוף. ובאמצע של הגוף"** (נ/5, ש' 19-23)

מהאמור עולה כי גרסאותיו של באסל הן במשטרה והן בבית המשפט עקביות ומשתלבות בשאר גרסאות עדי התביעה.

38. חיזוק נוסף לעדותו של המתלונן נמצא בעדותה של אמו עאלייה, היא העידה שבאותה עת עמדה במרפסת החיצונית במרחק קרוב למקום בו אירע האירוע, כשיש תאורה במקום ועל כן ראתה את האירוע עד שהתעלפה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 251, ש' 11-18, עמ' 253, ש' 7-12) **"אני עמדתי למעלה. והדבר קרה, והדבר קרה מתחתיי. באופן ישיר. והכל פתוח, חשוף וגם מואר מאה אחוז"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 253, ש' 11-12).

39. עאלייה ציינה בעדותה במשטרה שהבחינה כי סעיד אחז את המתלונן, והנאשם אחז בסכין והכה את המתלונן. אמנם היא לא ידעה כמה פעמים הנאשם הכה את המתלונן בסכין כי היא איבדה את ההכרה לאחר שהבחינה בפציעת בנה (נ/4, ש' 40-51). היא לא ידעה לתאר את הסכין משום שראתה רק את התנועה שנעשתה עם הסכין והדם שירד למתלונן בעקבות זאת (נ/4, ש' 52-56) **"אני ראיתי את הדם אחרי זה ראיתי משהו נוצץ. מאה במאה זה סכין"** (נ/4, ש' 58). היא הסבירה שסעיד החזיק את המתלונן מאחורי גבו באמצעות הידיים (נ/4, ש' 62-63).

להתרשמותי, עדותה היתה מפורטת ומדויקת וניכר היה מהדברים, שהיא צפתה באירוע, שכן היא תארה את האירוע לפרטים (סכין נוצץ, דם) עד לשלב בו התעלפה, ולו רצתה להעליל עלילות, הרי שהיתה משמיטה מעדותה את איבוד ההכרה, על מנת שתוכל למסור עדות על כל האירוע. דווקא תיאור אותנטי זה מלמד על מהימנות דבריה ועל סערת הרגשות בה היתה נתונה.

אמנם, לא נעלמה מעיני טענת ב"כ הנאשם כי עאלייה עמדה במקום ממנו לא יכלה לצפות באירוע בזמן שהתרחש, שכן טען שהמרפסת אינה משקיפה על זירת האירוע, אך אין בידי לקבל טענה זו. מעיון בתצלום אוויר שהוגש מטעם המאשימה (ת/2), ניתן לראות את המרפסת עליה עמדה עאלייה, והיא אכן נמצאת מעל המקום בו התרחש האירוע (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 267-269).

40. אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם כי תיאורם של עדי התביעה לאופן בו התרחשה הדקירה שונה מתיאורו של המתלונן, באופן מהותי. כולם מסרו גרסה דומה, באשר להתרחשות האירוע, והשתלשלות

העניינים. אשר לפערים בין העדים, בתיאור אירוע הדקירה, ניתן להסבירם בכך שאירוע הדקירה נמשך שניות אחדות **"איך שנפילתי זה היה שניות. זה לא חצי שעה"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 71, ש' 1). יש לזכור כי מדובר באירוע המוני, בו נכחו בהתאם לעדויות בין 12-15 איש, כל אחד מהעדים ראה את אירוע הדקירה מזווית הראיה שלו, ביחס למקום שבו עמד, בשעה שהוא עצמו במאבק מול תוקפים, ולכן סביר בעיני שתאאר לא הבחין בכך שהמתלונן נפל, הרים את הראש ואז נדקר בהתאם לגרסתו, ואף עאלייה לא הבחינה בכך שסעיד תפס את המתלונן מאחור, המתלונן נפל, הרים את הראש ונדקר בבטנו. לו נכונה היתה טענת ב"כ הנאשם לפיה העדים תאמו את גרסאות וכי בשקר יסודם, אזי הם היו מעידים כי הנאשם דקר את המתלונן גם בחזה גם בפנים וגם בבטן. מעבר לכך, אם רצונם היה להפלייל את הנאשם הרי שהיו מעידים שמי שדקר את תאאר זה הנאשם. תחת זאת הם מדייקים בעדותם ולא ידעו לתאר מי אחראי לדקירתו של תאאר. כידוע, אי התאמות ופערים בעדויות עדי ראיה לאירוע אלים, הן בגדר חזון נפרץ, ובאופן טבעי, כל עד רואה את האירוע מנקודת המבט שלו. כמו כן, הדיוק אינו תמיד אפשרי כשמדובר בשחזור אירוע שהתרחש משך זמן קצר, כשהמעורבים בו היו נתונים בסערת רגשות ובשים לב למגבלות הזיכרון האנושי.

41. על סתירות שכאלה נקבע בע"פ 511/11 מריסאת נ' מדינת ישראל (מיום, 14.3.12):

"... חלק מהסתירות ניתן ליישב נוכח טיבו ואופיו של הארוע שהיה מלווה באנדרלמוסיה רבתי. כמו סצנה בסרט המצולמת ממספר זוויות בקטעי זמן שונים, כך שכל אחד מהעדים רואה את הדברים ממקום עומדו, מזווית אחרת, ולעתים בנקודת זמן אחרת. יתכן כי חלק מהסתירות בדברי העדים מקורו בהעצמה והפרזה בתיאור הארועים... לא כל עד שמשקר או טועה בחלקים מעדותו יש לקבוע כי אינו דובר אמת בגרסתו המרכזית, ומכאן מלאכתה של הערכאה הדיונית לבור את התבן מן הבר, ולעתים, כשיש צורך, אף להשתמש בכלל של 'פליגין דיבורא'. כאמור, בית משפט קמא היה מודע לכך שחלק מהעדים הם נוגעים בדבר, ובחן בזהירות את דבריהם, ומכלול העדויות והצטברותן ניתן לקבוע את מעורבותם של המערערים בהכאת המתלונן" (שם בפסקה 22).

42. באופן דומה בענייננו, אין באי ההתאמות שאליהן הפנה הסנגור, כדי לפגום במהימנותם של עדי התביעה, מה גם שמדובר במספר עדים שעדויותיהם משתלבות אלה באלה וכן בעדות המתלונן ומחזקות אותה.

גרסת הנאשם

43. הנאשם מסר, במסגרת עדותו בחקירה הראשית, גרסה שונה מגרסתם של עדי התביעה וציין כי בעת ששהה בערב האירוע על גג ביתו עם אביו וחברו מאמון, אחמד שהה מולו, הסתכל לעברו ופנה אליו במילים הבאות: **"אם אתה גבר יא כלב תעלה לרחוב, לכביש"**. הנאשם היה בדרכו לביתו של המתלונן, פתח את דלת שער הכניסה לחניון, נכנס לחניון, אך אביו ודודתו נג'אח חסמו אותו והחזירו אותו לביתו ואביו הלך לכיוון החניון (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 16, ש' 9-3).

44. בחקירה הנגדית באסל ציין כי אביו יצא למרפסת בקומה השלישית והנאשם וחבורתו ישבו בקומה

השנייה, הוא הכחיש שדיבר איתם ושלל שאביו קילל את הנאשם יא כלב, אם אתה גבר תרד למטה (ר' פרטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 288-289, ש' 1-32, ש' 1-10)

45. גם עבאד ציין כי בעת ששהה על גג ביתו יחד עם הנאשם ומאמון, אחמד בדראן התקשר למאמון ומאמון עזב את המקום. לאחר מכן הוא ניגש להתפלל ובהמשך שמע מהנאשם כי אחמד פנה אליו וקרא לו "יא מניאק". העד אישר כי לא שמע את הדברים, אלא הנאשם אמר לו אותם (ר' פרטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 69, ש' 31-32, עמ' 70, ש' 1-6).

46. הנאשם הכחיש שדקר את המתלון בפניו ובבטנו: **"לא. לא. אני לא הגעתי אליו, אני לא דקרתי אותו ואם אני הייתי מגיע אליו ודוקר אותו הייתי מקבל אותן מכות. אני לא היה בידי ולא היה לי כלום, לא סכין ולא כלום היה בידי"** (ר' פרטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 17, ש' 12-13, עמ' 18, ש' 23-24).

47. הנאשם הכחיש שנכנס לחצר יחד עם אחרים ועלה לבית המתלון ומשפחתו בקומה השלישית על מנת לתקוף אותם (ר' פרטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 17, ש' 18-23). הוא הכחיש כי הוא ואביו החזיקו בסכינים ובגז מדמיע (ר' פרטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 17-18, ש' 24, ש' 1-5). כמו כן הוא הכחיש שניפץ את שמשות הרכבים של המתלונים וציין כי סבו חאג' סעיד ניפץ אותם בגלל שהמתלון איים עליו וקלל אותו (ר' פרטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 18, ש' 16-22). הוא גם הכחיש שדקר את תאאר יחד עם אנשים אחרים והדגיש שלא היה עמו סכין בעת שיצא מביתו (ר' פרטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 19, ש' 1-2).

48. הנאשם הכחיש כי הגיע למדרגות וכי נכנס לבית המתלון **"לא, לא הגעתי למדרגות בשום שלב"** (ר' פרטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 52, ש' 9-14).

49. גרסתו של הנאשם אינה מעוררת אמון, שכן יש בה סתירות פנימיות והיא אינה מתיישבת עם שורת ההיגיון. בין השיטים הנאשם אישר כי הוא רצה להתעמת עם המתלון וכי היה לו מניע לעשות כן, ובחקירתו הנגדית אישר כי אלמלא נג'אח ומוחסן לא היו תופסים אותו ומונעים ממנו לרוץ לביתו של המתלון יכול להיות שהיה רץ לכיוון הבית של המתלון (ר' פרטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 53, ש' 10-23).

50. הנאשם טען כי על אף הגירושין, מספר ימים לאחר מכן ברך לשלום את המתלון ומשפחתו ואילו הם לא ברכו אותו לשלום ולכן הפסיק לומר להם שלום. הוא הוסיף כי אם המתלון היה לוחץ לו את היד או מחבק אותו הוא היה מחבק אותו חזרה ואף אם אחמד היה מברך אותו לשלום הוא היה עונה לו, אף נותן לו חיבוק ומנשק לו את היד (ר' פרטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 32-33, ש' 12-24, ש' 1-4). ב"כ המאשימה עימת את הנאשם עם גרסתו במשטרה (תמליל ת/1, עמ' 8, ש' 16-17) שם הוא מסר במסגרת החקירה כי לאחר הגירושין בין מונא למתלון, המתלון ומשפחתו רצו לברכו לשלום והוא לא ברכם **"הוא רוצה להגיד לו שלום עליכם, ואני לא רוצה אני חופשי"** ובעדותו בבית המשפט כאמור העיד ההפך. על סתירה זו בין דבריו הוא מסר: **"יכול להיות שאמרתי את זה בחקירה שלי, אני הייתי בזמן החקירה איש לחוץ, אם משהו יאשים אותך בדברים כאלו ואתה באמצע חקירה אז אתה נלחץ"** (ר' פרטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 33, ש' 9-19).

51. סתירה נוספת עולה מכך שהנאשם העיד כי בעת ששהה בערב האירוע על גג ביתו עם אביו וחברו מאמון, אחמד שהה מולו, הסתכל לעברו ופנה אליו במילים הבאות: **"אם אתה גבר יא כלב תעלה לרחוב, לכביש"**. הנאשם היה בדרכו לביתו של המתלון, פתח את דלת שער הכניסה לחניון, נכנס לחניון

אך אביו ודודתו נג'אח חסמו אותו והחזירו אותו לביתו ואביו הלך לכיוון החניון (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 16, ש' 9-3). בניגוד לכך, במסגרת חקירתו במשטרה הנאשם ציין כי **"פתח את הדלת רצה לצאת לכיוון דוד שלו ואביו קרא לו לחזור"** (ת/1, תמלול עמ' 14, ש' 12-3), כך שלא ציין שמוחסן השיב אותו חזרה לביתו כעולה מהחקירה הנגדית ולא נתן הסבר המניח את הדעת לכך.

52. הנאשם ציין במסגרת עדותו בבית המשפט בחקירה הראשית כי הנוכחים באירוע כללו את נג'אח, מוחסן, חאג' סעיד, תייסיר- דודו מצד האמא, ילדיו, דיאב- דודו וילדיו. אצל אחמד היו בבית מוחסן אבו דיאב, פאז אל עאוור (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 47, ש' 22-15). כאשר נשאל במסגרת החקירה הנגדית מדוע לא אמר במהלך חקירתו במשטרה שנג'אח הייתה באירוע הוא השיב: **"לא שאלו אותי, לא נשאלתי"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 48, ש' 6-5) ב"כ המאשימה המשיך לשאול את הנאשם על כך- שנג'אח ראתה מי הכה את אביו, הייתה באירוע, ראתה שלנאשם אין סכין ביד והוא לא עשה שום דבר ועדיין הוא לא אמר את שמה בחקירה, הנאשם השיב **"החוקר לא שאל אותי על נג'אח ולא על כלום"** ואף אחד מהעדים לא מסר את שמה של נג'אח. ב"כ המאשימה אמר שאף אחד מהעדים מלבדו לא הזכיר שנג'אח הייתה באירוע.

י.ש. לא אמרת את השם נג'אח?

ת. לא אמרתי את השם נג'אח

י. והיה חשוב להגיד את השם נג'אח בחקירה נכון?

ת. או.קיי.

י. פעם ראשונה כשאתה אומר נג'אח זה עכשיו על הדוכן?

ת. כן, נכון (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 51-50, ש' 24-21)

53. הנאשם העיד במסגרת חקירתו הנגדית בבית המשפט שכאשר אחמד ובניו הגיעו לכיוון חצר ביתו אחמד החזיק בחתיכת מוט ברזל, באסל החזיק בפטיש, בראא החזיק מקל ותאאר החזיק סכין ומקל בידו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 55, ש' 11-6). כאשר נשאל על כך שבחקירתו במשטרה (תמליל ת/1 עמ' 14) הוא מסר שאחמד החזיק ביד בלטה ובחקירתו בבית המשפט לא הזכיר זאת הוא השיב **"יכול להיות ששכחתי"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 56, ש' 3). הוא הדגיש במסגרת חקירתו הנגדית שאחמד לא אחז בידיו בלטה והשיב **"יכול להיות שאני אמרתי, מהלחץ מהעצבים שלי יכול להיות שאמרתי את זה"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 56, ש' 7). בהמשך, שינה שוב את גרסתו ומסר כי התכוון שהבלטה היא ברזל **"כן, אני נזכרתי וזה הבלטה הכוונה זה הגרזן, זה גרזן ולא בלטה, זה בלטה, זה גרזן"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 56, ש' 14). לאחר מכן שינה גרסתו ומסר שמדובר במוט ברזל **"לא תפס את הגרזן, הוא תפס את העמוד ברזל, אני טעיתי, אני אמרתי בחקירה בטעות שזה גרזן אבל הוא היה עם מוט של ברזל"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 57, ש' 2-1). ובהמשך אישר **"כן, מוט של ברזל באורך של מטר, יש לזה עקום כזה, כאילו יש לזה "** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 57, ש' 5). במסגרת חקירתו במשטרה ב- ת/1 תמליל עמ' 15, ש' 14-7 הנאשם הסביר לחוקר במשטרה מהי הבלטה באופן אחר משהסביר בבית המשפט ואף הודה בכך **"משהו אחר, לא זכור לי מה הסברתי"**. הוא תיאר בחקירה במשטרה את הבלטה כסכין שחותכים בו בשר (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 58-57, ש' 24-16, ש' 1-6).

54. הנאשם שלל שהחזיק סכין, כלי תקיפה או כל דבר אחר ביד (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 58, ש' 8-13).
55. הנאשם אישר שלא ראה מי פצע את המתלונן, אולם שמע מהסבא חאג' סעיד ומדודתו נג'אח שזה היה תאאר (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 66, ש' 1-17, עמ' 67, ש' 1-12). לעומת זאת, במסגרת חקירתו במשטרה ת/1 מסר שאולי תאאר פצע את המתלונן כי היה לו סכין. (ר' תמליל ת/1, עמ' 19, ש' 32-34). כשנשאל במסגרת החקירה הנגדית אם יכול להיות שהמתלונן פצע את עצמו הוא השיב **"יכול להיות שכן, יכול להיות שלא אבל אין בן אדם נורמאלי שפוצע את עצמו"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 66, ש' 18-20).
56. מעבר לכל, הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי מי שחתך את המתלונן רצה לגרום לו לנזק חמור (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 65, ש' 22-24) ואף אישר כי מהתמונה עולה שהפציעה של המתלונן מסוכנת (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 63, ש' 1-2).
57. סתירה נוספת עולה מכך שבמסגרת חקירתו במשטרה ת/1 עמ' 22 הנאשם מסר שמאמון נכח באירוע ואילו בחקירתו הנגדית בבית המשפט הנאשם העיד שמאמון לא נכח באירוע **"מאמון לא היה, מאמון היה לפני שהתרחשה הבעיה, אחרי הבעיה הוא בא בחזרה עם אבא שלו כשכל האנשים זרמו למקום"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 75, ש' 14-15, עמ' 76, ש' 1-2). מאמון במסגרת עדותו בבית המשפט ציין שלא נכח באירוע התקיפה ולא ראה דבר (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 55, ש' 18-24) כאשר עומת עם גרסת הנאשם בהודעתו במשטרה (תמליל ת/1, עמ' 22, ש' 7-10) לפיה הוא נכח באירוע, אישר כי מדובר בשקר (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 56). סתירה נוספת בהקשר זה, עולה מדברי הנאשם, אשר טען כי אחמד קילל אותו בנוכחות מאמון, אביו עבאד טען שירד מהגג רק לאחר שמאמון עזב, כך שהיה עליו לשמוע את דברי אחמד, למרות זאת עבאד מסר כי למד עליהם מהנאשם ולא שמע אותם.
58. כאשר הנאשם נשאל במסגרת החקירה הנגדית כי המתלונן יכול להפליל גם את מאמון באותה מידה שהפליל את הנאשם אולם הפליל רק את הנאשם, הנאשם השיב שמאמון לא נכח בקטטה. העובדה שמאמון לא נכח בקטטה תמוהה שהרי בהתאם לדבריו של הנאשם, המתלונן הסתכסך עם מאמון ולא עם הנאשם (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 74, ש' 11-23).
59. סתירה נוספת עולה מכך שבמסגרת חקירתו הנגדית בבית המשפט הנאשם העיד כי אחמד עלה על הגג וזרק עליו בקבוק והחל לקלל אותו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 76, ש' 14-17) ובחקירתו במשטרה- ת/1 עמ' 16, ש' 4-5 הנאשם מסר שאחמד פצע אותו בזכוכית ולא הזכיר שהיה על הגג.
60. סתירה נוספת עולה מכך שבמסגרת חקירתו הנגדית הנאשם העיד שאביו לא ראה את האירוע שבו אחמד זרק בקבוק על הנאשם משום שכבר לקחו אותו לבית חולים (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 77, ש' 12-19) וזאת בניגוד לדברים שעולים מחקירתו במשטרה ת/1 עמ' 16 שם הנאשם העיד כי לקחו את אביו לבית חולים לאחר שאחמד פצע את הנאשם בזכוכית.
61. הנאשם מסר במסגרת חקירתו הנגדית כי גרסת המתלונן היא שקרית והפללת הנאשם נבעה מנקמה של המתלונן משום שמונא התגרשה ממנו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 69, ש' 4-13). הסבר זה לא עולה בקנה אחד עם גרסתו של הנאשם בחקירתו הראשית לפיה המתלונן הוא אדם טוב שהיה ראוי להינשא לאחותו מונא וכי בינו לבין המתלונן אין סכסוך. הוא אישר במסגרת חקירתו הנגדית שעדותם של כל

עדי התביעה היא שקרית ונבעה מנקמה נוכח הגירושין בין מונא למתלון (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 69, ש' 22-24).

62. מצאתי לנכון לדחות את גרסת הנאשם ולהעדיף על פניה את גרסאות המתלוננים. עדויותיהם של המתלוננים הותירו עלי רושם מהימן. התרשמתי כי המתלוננים תיארו את שאירע מבלי להפריז ולהגזים. עדויותיהם היו ברורות, קוהרנטיות, משתלבות אחת ברעותה, ולא סתרו באופן מהותי את אמרותיהם. דיבורם קלח, הם ענו מידית לשאלות שנשאלו ונתנו הסברים לקושיות שהערים עליהם הסניגור ללא התחמקות, ככל שקיימות סתירות בין עדויותיהם הן שוליות, ואינן פוגעות ביכולת לתת בהם אמון או להבין את ליבת ו"שלד" האירוע, וככלל, הן משתלבות זו בזו ובמארג הראיות בתיק בכלל. בעוד בגרסתו של הנאשם התגלו סדקים וסתירות מהם ניתן ללמוד, כי גרסתו אינה גרסת אמת.

63. עיון בסיכומי ההגנה מגלה כי ב"כ הנאשם, מנה רשימה ארוכה של סתירות, שלדעתו קיימות בין עדויות עדי התביעה, ולא השאיר אבן שלא הפכה. אולם, אני סבורה, כי מדובר בסתירות שאינן מהותיות ובעיקר אינן מונעות מתוך מטרה להסתיר את האמת מבית המשפט. הסתירות שנתגלו נובעות מהיות האירוע אלים, טראומתי וקצר, וממגבלות הזיכרון והטבע האנושי, כשכל אחד מן המעורבים רואה את האירועים מזווית הראיה שלו ומשחזרם בעדותו, מתוך זכרונו, כעבור מספר חודשים. אני סבורה כי אין בתמיהות או אפילו בסתירות שנתגלו בין עדויות המתלוננים כדי להצביע על אמירת שקר. להיפך, הדבר מוסיף לאמינותם שכן למרות היותם "נוגעים בדבר", בני משפחה אחת ובעלי אינטרס משותף, אין תיאום גרסאות ביניהם, על אף שמדובר בבני משפחה אחת.

64. בהקשר זה נפסק:

"אכן ניתוח דקדקני של העדויות עשוי לחשוף אי אלו אי התאמות ואף סתירות קלות בין העדויות השונות בתיק. תופעה כזו היא בלתי נמנעת כאשר מדובר בהתרחשות פתאומית, מהירה ואשר נצפית מזווית שונות". (ע"פ 3251/05 מלול נ' מדינת ישראל, תק-על 2007(1), 201).

כן נפסק:

"בית המשפט לא התעלם מקשיים וסתירות שעלו מן הראיות, התמודד עימם ונתן להם מענה. ניסיון החיים מלמד כי בתיאור של אירוע מסוים עשויות להתקבל עדויות אשר אינן תואמות בהכרח זו את זו בכל תג ותו. חוסר התאמה כזה, העשוי להתגלות בהשוואה בין עדותם של עדי ראייה או מעורבים שונים באירוע, אין בו בהכרח כדי להוביל למסקנה לפיה לא ניתן לסמוך עליהן, או על אחת מהן, אם שוכנע בית המשפט שמדובר בעדים מהימנים ובעדות שאינה מוטה. במקרה כזה, רשאי בית המשפט לנסות ולדלות מתוך אותן עדויות תשתית עובדתית אשר תשתלב לכדי מארג ראייתי כולל ותהא מוצקה דיה לשמש בסיס לממצאים ולמסקנות בהכרעת הדין, על אף חוסר ההתאמה או אי הדיוק בפרט כזה או אחר" (ע"פ 3452/11 איתמר שאלתיאל נ' מדינת ישראל (8.7.13)).

65. כידוע, שקריו של נאשם בחקירה או בעדות יכולים להוות חיזוק ולעיתים אף סיוע למסכת הראיות המפלילה נגדו, בפרט כאשר מטרתם להרחיקו מהאירועים המיוחסים לו, דהיינו בנקודות מהותיות וחשובות.

66. מכאן שיש לראות בהכחשתו הגורפת, כאילו לא היה לו כל קשר לדקירתו של המתלון, בשעה שהרחיק עצמו מכל מגע עם המתלוננים, על אף שלדבריו רץ למקום להתעמת עם המתלון ואביו, משום חיזוק למסכת הראיות המפלילה נגדו.

67. על כן אני סבורה, לאור האמור לעיל, כי עדותו לגבי חלקו במעשים המיוחסים לו, וכאילו הוא לא עשה דבר במהלך האירוע בשקר יסודה.

תיאור הפציעות

68. המתלון תיאר כי אבד דם רב מפניו בשל אירוע הדקירה, וכי הנאשם זרק כמה אבנים על מקום הדקירה שלו בבטן. באסל התקשר למשטרה למגן דוד אדום שיעניקו למתלון טיפול. המתלון פונה לטיילת ארמון הנציב, שם המתין לו אמבולנס של מגן דוד אדום ומשם הוא פונה לבית החולים, נזקק לניתוח ואושפז חמישה ימים כאשר חש כאבים והמצב הנפשי שלו לא היה טוב (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 23, ש' 2-17, עמ' עמ' 34-35, ש' 30-32, ש' 1-6).

על היקף הנזקים ניתן ללמוד מן התמונות המתעדות את החבלות של המתלון (ת/6 - ת/11) והתיעוד הרפואי (ת/4) המלמדים שהמתלון אושפז בבית החולים הדסה עין כרם למשך חמישה ימים (מיום 5.8.16-9.8.16). הוא סבל מחתך גדול מאוד במרכז הפנים, שהתחיל מהגבה הימנית, חתך את העין הימנית עד מתחת לפה. בבית החזה חתך מינימלי שטחי מעל המרכז ובבטן הימנית חתך באורך של 20 ס"מ ומדמם מעט.

במהלך החקירה הראשית הוצגו למתלון תמונות שהוגשו לבית המשפט (ת/6-ת/11), הוא זיהה את עצמו ואת פצעי הדקירות, וציין כי מדובר בדקירות בחזה ובבטן על הצלעות (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 36). גם תאאר זיהה בתמונות ת/6-ת/11 את המתלון ואשר שמדובר בפציעות שנגרמו למתלון ביום האירוע (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 152, ש' 14-21). כמו כן, אחמד התייחס לתמונות ת/6-ת/11, לתוכנם, זיהה את בנו ברא וציין כי מדובר בפציעות מיום האירוע (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 213, ש' 11-32). גם באסל העיד על תוכנם של תמונות ת/6-ת/11, זיהה את אחיו ברא וציין כי מדובר בפציעות מיום האירוע בעקבות מעשיו של הנאשם (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 282-283, ש' 31-32, ש' 1-14). בנוסף לכך, המתלון הציג לפני בית המשפט את הצלקות שנגרמו לו כתוצאה ממעשי הנאשם בבטן, בחזה ובפנים (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 42, ש' 4-29).

69. אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשם, שתאאר הוא זה אשר דקר את המתלון בעת שניסה לסייע לו להיחלץ מידי של סעיד. ראשית המתלון שלל את הטענה שאחיו תאאר זה הוא שביצע את העבירה ודקר אותו והדגיש שהנאשם דקר אותו "זה שקר גדול. אח שלי זה אח שלי. מי שדקר אותי זה דאוד. דאוד. אחי למה שידקור אותי? זה דאוד שדקר אותי" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 41, ש' 21-22). כן בחקירתו הנגדית המתלון שב על גרסתו ושלל שתאאר דקר אותו ומסר שתאאר כלל לא היה במקום (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 122, ש' 24) בהמשך החקירה הנגדית, המתלון שוב שלל את גרסתו של ב"כ הנאשם כי אחיו תאאר דקר את המתלון בטעות ואת סעיד (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 131-132, ש' 30-31, ש' 1-3).

70. תאאר בעצמו במסגרת עדותו בחקירה הראשית הכחיש כי אחז בסכין במהלך האירוע וכן הכחיש כי

דקר את המתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 153).

71. עאלייה אף היא הכחישה את הטענה כי תאאר תקף את המתלונן וחתכו בפנים ומסרה שהוא לא יצא מהבית עם חפץ כלשהו בידיו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 252, ש' 10-13). עאלייה ציינה כי הבחינה בבנה תאאר פצוע בפניו ובידיו, אולם לא ראתה מי דקר אותו והתמקדה במהלך האירוע בבנה המתלונן. במסגרת חקירתה הנגדית היא שבה והכחישה שתאאר דקר את המתלונן ומסרה כי הוא לא נשא אתו חפץ כלשהו עת שירד לחצר הבית. היא מסרה כי הנאשם הוא זה שביצע את הדקירה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 261-262).
72. באסל שלל את הטענה כי תאאר הוא זה שדקר את המתלונן ומסר שהוא עמד במרחק של כשישה שבעה מטרים מהמתלונן, בעוד שהנאשם עמד במרחק חצי מטר מול המתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 280-281, ש' 21-32, ש' 1-9).
73. מוחסן אישר בעדותו שלא ראה מי דקר את המתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 114, ש' 5-6) : **"אני ראיתי את דיאב על הרצפה וראיתי את דאוד בלי סכין, לא היה לו סכין ולא ראיתי מי זה שהיכה את בראא ואבא של דאוד, לא ראיתי"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 118, ש' 4-5). כאשר מוחסן נשאל בחקירתו הנגדית, אם הוא אינו שולל את העובדה שמי שדקר את המתלונן זה הנאשם, נוכח העובדה שהוא לא ראה מי ביצע את הדקירה בפועל, הוא השיב כך: **"החקירה יכולה לזהות את הדבר הזה אבל אני אישית לא ראיתי, אם יחקרו יכולים להגיע לזה אבל אני לא ראיתי"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 119, ש' 7-8).
74. לא מצאתי לקבל את עדות הנאשם בחקירה הראשית, כי אחמד וילדיו ירדו מביתם עם כלי תקיפה בידם, וכך תיאר זאת בעדותו: **"ואחמד עם הילדים שלו ירדו עם מקלות ואחמד היה לו חתיכת ברזל ובאסל היה לו פטיש, בראע היה עם מקל וטאהר היה לו סכין ומקל"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 16, ש' 10-11) וזאת נוכח עדויות עדי התביעה וחלק מעדי ההגנה להלן:
- המתלונן שלל במסגרת חקירתו במשטרה שהיו ברשותו כלי תקיפה כגון אלות, סכינים וכו'. (נ/2, ש' 21-23). כן הוא שלל במסגרת עדותו בבית המשפט את הטענה שהמתלונן ומשפחתו החזיקו כלי תקיפה ביד במהלך האירוע (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 41, ש' 30-31, עמ' 42, ש' 1-3). גם בחקירתו הנגדית, המתלונן העיד שהוא ומשפחתו לא אחזו בידם כלי תקיפה והם דחפו את הנאשם ואחרים בידיהם לחצר (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 118).
75. תאאר שלל שאחז בסכין, או שהיה להם גז מדמיע ואלות, וכי הם יצאו לתקוף את הנאשם וחבריו(ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 163, ש' 11-22, ר' עמ' 180, ש' 3-7).
76. גם אחמד שלל שהוא או מי מילדיו אחזו גרזנים בידיהם, כאשר יצאו לעבר הנאשם וחבורתו, ומסר כי לא היה בידיהם דבר (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 200, ש' 5-10). גם בחקירתו במשטרה אחמד עמד על כך שלא החזיק אלה מעץ, סכין או זכוכית (ר' נ/1 מיום 8.8.16, עמ' 4).
77. אף עאלייה שללה את הטענה כי ילדיה נשאו כלי תקיפה כאשר יצאו מביתם (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 252, ש' 6-9).
78. גם באסל שלל את הטענה כי הוא או מי מבני משפחתו החזיקו כלי תקיפה ותקפו את הנאשם ואת מי שהיה אתו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 280, ש' 12-18). כן בחקירתו הנגדית באסל שלל כי

החזיק כלי תקיפה ביד והגן על עצמו באמצעות דחיפה ולא באמצעות סכינים, אלות מעץ או גז מדמיע (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 300)

79. גם תאאר שלל במסגרת חקירתו במשטרה כי הוא, אביו ואחיו הגיעו עם אלות וסכין בידיהם בכדי לתקוף את הנאשם ובני משפחתו (ר' נ/3 מיום 8.8.16, עמ' 3, ש' 50-52).

80. אף מוחסן אישר במסגרת עדותו בבית המשפט שלא ראה את אחד מהמתלוננים מחזיקים דבר בידיהם (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 113, ש' 6-7).

81. נג'אח העידה שבאסל לא החזיק כלי תקיפה בידו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 36, ש' 7-14) נג'אח העידה כי מוחסן היה סמוך למקום האירוע (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 38, ש' 3-14), אולם מוחסן העיד בבית המשפט כי המתלוננים לא החזיקו כלי תקיפה לעומת הגרסה שמסרה נג'אח עת שהעידה בבית המשפט- כי המתלוננים החזיקו כלי תקיפה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 38, ש' 21-30), כך שלדידי גרסתה נסתרת מכוח גרסתו של מוחסן.

"עו"ד מלול: ומה הם החזיקו ביד?"

מתורגמנית: היו מחזיקים עצים, אני אתרגם. היו מחזיקים מקלות, ברזלים וסכין יפנית.

עו"ד מלול: הבנתי. מי זה הם?"

מתורגמנית: (לא ברור - מדברים ביחד) החזיק את המקל, את הסכין. ואחמד החזיק את הברזל שבה היכה את (לא ברור).

עו"ד מלול: או. קיי. ומה החזיק באסל?"

מתורגמנית: לא החזיק שום דבר. הוא יצא,

עו"ד מלול: בלי כלום בידיים?"

מתורגמנית: בלי כלום. כלום.

עו"ד מלול: את בטוחה?"

מתורגמנית: כן. בטוחה.

(ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 36, ש' 1-12)

82. עולה כי עדויות המתלוננים ביחס לגרסת הנאשם, באשר להחזקת כלי תקיפה תומכות ומחזקות אחת את רעותה ומשתלבות זו בזו. לא זו אף זו, גרסתם של המתלוננים מקבלות חיזוק מגרסתו של מוחסן בפרט מהותי- לפיו הם לא החזיקו כלי תקיפה. אף עדת ההגנה נג'אח העידה שבאסל לא החזיק כלי תקיפה בידו.

83. יוער כי במהלך חקירתו הנגדית המתלונן הדגיש שהנאשם היה עם בני דודים וחברים, אולם מי שדקר אותו הוא הנאשם (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 67, ש' 21-32, עמ' 68, ש' 1-5)

84. גם במהלך חקירתו הנגדית שב המתלונן על גרסתו לפיה הנאשם ולא אחרים, הוא מי שדקר אותו ושב על האופן בו נדקר למרות שאלותיו של הסגור וניסיונותיו להתל בו:

עו"ד אבו גוש: "אז דאוד דקר אותך."

עד: כן.

עו"ד אבו גוש: ועוד אנשים אחרים.

עד: דאוד דקר אותי.

עו"ד אבו גוש: הכו אותך.

עד: דאוד דקר אותי.

עו"ד אבו גוש: דאוד דקר אותך.

עד: דקר אותי וסעיד תפס אותי"(ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 68, ש' 5-1).

85. עוד הדגיש בתשובתו לשאלת ב"כ הנאשם, ושב על הגרסה שמסר בחקירה הראשית ובמשטרה: "אמרתי דאוד, סעיד תפס אותי. נפלתי. לפני זה, זה שניות, סבא היה הראשון, היה רצה להרביץ לי. סעיד תפס אותי. נפלתי. איך שהרמתי את הראש דקר אותי ראשונה. איך התחלתי לקום גם סעיד תפס אותי עוד פעם. דקר השנייה וירדה מהפנים על החזה. אני יודע מה אמרתי" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 68, ש' 32-31, עמ' 69 ש' 1-3).

86. ניכר שהמתלונן לא הפריז בעדותו והוא מסר גרסה מדויקת ועקבית ביחס להתרחשות האירוע.

87. בהמשך החקירה הנגדית, הוא אישר שהנאשם אחז בידו סכין (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 69, ש' 32-31, עמ' 70, ש' 2-1) ושב על הגרסה בה הדגיש שהנאשם לא הגיע אליו ישירות ודקר אותו:

עו"ד אבו גוש: "נכון. או. קיי. והוא ישר בא אליך והתחיל לדקור אותך. נכון או לא נכון?

עד: אמרתי. תפס אותי, נפלתי. לא ישר בא אליי ודקר אותי. אמרתי, תפס אותי סעיד.

עו"ד אבו גוש: או. קיי.

עד: נפלתי על הרצפה.

עו"ד אבו גוש: או. קיי.

עד: איך שהרמתי את הראש דקר אותי הראשונה בבטן עד הצלעות.

עו"ד אבו גוש: את זה שמעתי. אבל, את זה שמעתי.

עד: בסדר. אתה אומר לי, בא ישר דקר אותך? אני, הסברתי לך בדיוק מה קרה.

עו"ד אבו גוש: או. קיי, או. קיי. אז המצב, אני אתקן את עצמי. שבא דאוד, עם החבורה. סעיד תפס אותך ודאוד ישר דקר אותך. זה מה שהיה?

עד: תפס, קפץ על הגב. תפס אותי נפלתי.

עו"ד אבו גוש: תפס אותך סעיד.

עד: איך שנפלתי. התחלתי להרים עצמי.

עו"ד אבו גוש: סליחה. תפס, תפס אותך סעיד.

עד: כן.

עו"ד אבו גוש: תפס אותך סעיד, נפלת.

עד: טוב.

עו"ד אבו גוש: דאוד, כשאתה נמצא בנפילה, כשאתה על הרצפה, נפול,

עד: איך שהתחלתי לקום,

עו"ד אבו גוש: סליחה,

עד: סובבתי את הראש, דקר אותי את הראשונה.

עו"ד אבו גוש: עכשיו, סליחה. עכשיו, מי שהפיל אותך למעשה זה סעיד.

עד: מה זה?

עו"ד אבו גוש: מי הפיל אותך? אתה אומר נפילתי על הרצפה. מי הפיל אותך?

עד: סעיד.

עו"ד אבו גוש: סעיד. או. קיי, בסדר. עכשיו, סעיד הפיל אותך ובאופן מיידי בא דאוד ודקר אותך.

עד: איך שנפילתי זה שניות. זה לא חצי שעה.

עו"ד אבו גוש: בסדר. תוך שניות,

עד: איך שהתחלתי לקום.

עו"ד אבו גוש: תוך שניות,

עד: כשהתחלתי לקום, איך שקמתי הסתכלתי ימינה, דקר אותי הראשונה. לא איך שנפילתי דקר אותי.

עו"ד אבו גוש: איפה דקר אותך?

עד: בבטן. מה שראית בבטן, על הצלעות" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 70-71, ש' 3-32, ש' 1-8).

88. בהמשך, שב על גרסתו זו ומסר שהנאשם הגיע עם סכין, סעיד קפץ על גבו והוא נפל על הגב ולאחר שנפל החל להרים את עצמו, הסתובב ימינה והנאשם דקר אותו פעם ראשונה על הבטן, לאחר מכן התחיל לקום וסעיד תפס אותו ולא עזב אותו ואז הנאשם דקר אותו בפעם השנייה על הפנים וירד לכיוון החזה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 96-97, ש' 25-32, ש' 1-10). בהמשך החקירה הנגדית שוב מסר: **"דאוד תפס היה בא לי עם סכין. בא אליי עם סכין. והוא, הוא דקר אותי"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 106, ש' 30-31).

89. באסל מסר כי הנאשם אחז בסכין וזאת לאחר שהיא נמסרה לו על ידי אדם הדומה לבן דוד הנאשם-מוראד אבו דיאב (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 291, ש' 7-23): **"אני הייתי, הייתי שקוף עם המשטרה. אמרתי להם אני אמרתי שהוא דומה. אין לי מושג אם הוא, הוא בעצמו או משהו אחר. אבל אני בטוח שיש משהו שנתן לו סכין"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 291, ש' 24-26). בהמשך העיד באסל על העימות שנערך במשטרה עם מוראד:

"עד: בא, בא מוראד וישב מולי. שאלו אותי אם זה הוא מי שראיתי. אמרתי להם דומה לו. ממש דומה לו."

עו"ד אבו גוש: אתה לא בטוח.

עוד: אבל אני לא יכול להגיד אם הוא או לא. לא יכול. לא יכול להאשים בן אדם ואני לא בטוח" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 296, ש' 17-21).

הנאשם בחקירתו במשטרה מסר כימוראד "הגיע למקום הבעיה אחרי שעה מהאירוע" (ר' ת/1, עמ' 3, ש' 72-73). דבריו אלה מלמדים כי מוראד לא היה במקום, וכי באסל אמר אמת בשעה שתיקן את עדותו, ומסר כי הוא אינו בטוח שמוראד הוא זה שהיה במקום והעביר לדאוד את הסכין. כמו כן, עדי התביעה העידו כי מלבד הנאשם לא היה מי שהחזיק בסכין.

90. אשר לטענת ב"כ הנאשם, לכך שטענתו של באסל ביחס לכך שידו של אחמד הייתה שבורה, ולכן הוא לא הכה את דיאב ולא יכול היה להדוף את תוקפיו היא שקרית, משום שהתעודה הרפואית ת/19 הפריכה טענה זו של באסל, שעיון בתעודה מלמד שאין חשד לשבר או פריקה בידיו של אחמד. הגם שצדק ב"כ הנאשם ביחס לטענה שמהתעודה הרפואית עולה שאין חשד לשבר או פריקה, עולה ממנה כי ידו של אחמד גובסה ולכך היתה כוונתם באומרם כי ידו שבורה, ואף אם ידו האחת גובסה הרי שהוא יכול להשתמש בידו השנייה להדיפת התוקפים. יוער כי התעודה הרפואית מחזקת את גרסתו של אחמד שכן במצב פציעתו לא סביר כי יכה את הנאשם וחברותו כפי שהם טוענים, בעוד שהגיוני שיהדוף תוקפים הגם שהוא פצוע וזאת בליט ברירה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 246-247).

91. אשר לעדותה של נאג'ח. ראשית יצוין כי עדי בתביעה מסרו כי היא לא היתה במקום. לטענת המתלונן הנוכחים באירוע שראו את שהתרחש היו משפחתו- שני אחיו, אביו, אמו וכן דאוד, אמיר, האיים, סעיד ואבא של הנאשם. המתלונן העיד כי חאג' פייזל עאווה, דוד אמו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 124, ש' 10-16) לא היה במקום בעת האירוע כן מסר שמוחסן אבו דיאב לא היה שם (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 124, ש' 21-24).

92. תאאר ציין כי חבורת האנשים שהגיעו לביתם כללה בין 12-15 איש, ביניהם הנאשם, בן דודו אמיר, האיים, הסב חאג' סעיד, אבי הנאשם, מאמון והם החזיקו מעדרים ומגרפות (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 143, ש' 1-13).

93. גם עדי ההגנה לא מסרו במהלך חקירתם במשטרה ובעת עדותם בבית המשפט שנג'אח נכחה באירוע, למעט הנאשם ואביו שצינו זאת לראשונה בעדותם בבית המשפט. בחקירתו הראשית ציין מוחסן כי בסמוך לאירוע שהה בביתם של המתלוננים יחד עם אחמד, בראא, באסל, תאאר, עאליה ודודו פאיז (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 106, ש' 15-17).

94. נאג'ח בחקירתה הנגדית השיבה על השאלה מדוע הנאשם לא מסר במשטרה כי היתה במקום: "אם שאלו אותו מי היה בסכסוך (לא ברור - מדברים ביחד) כן היה אמור להגיד את השם שלי". (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 31, ש' 24-25). עוד עולה מעדותה של נג'אח כי היא נגשה למשטרה למסור את גרסתה מאחר שלא הוזמנה ולא היתה לה אפשרות לעשות כן. במהלך חקירתה הנגדית כשב"כ המאשימה עימת אותה עם העובדה כי היתה לה אפשרות לגשת למשטרה ולמסור עדות, היא שינתה גרסתה והשיבה כי ביום האירוע היא נגשה למשטרה והשוטרים לא רצו לקבל את עדותה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 27, ש' 8-22, עמ' 28, עמ' 29, ש' 1-10).

95. תמיהה נוספת עולה מעדותה, כאשר מסרה ששמעה באוזניה את אחמד מקלל את הנאשם וכן

ששמעה את המתלונן מברך את מאמון לשלום והאחרון לא השיב לו, גרסה שלא עולה בקנה אחד עם גרסאותיהם של עדי ההגנה, לרבות אביו של הנאשם. לטענתה בכל האירוע הנאשם היה סמוך לביתו ומרוחק מהמתלוננים, ולשיטתה לא ברור בין מי למי בן הדוד סעיד נאלץ להפריד, והיא התחמקה מתשובה על שאלה זו במהלך עדותה בבית המשפט (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 48-49).

96. עדותה הכבושה של נג'אח בדבר הימצאותה במקום, גרסתה שלא עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם ואביו וכן הפריכות והתמיהות שעולים מדבריה, מעוררים ספק רב אם אכן היא היתה במקום, ועל כן לא מצאתי ליתן אמון בגרסתה.

97. אשר לגרסת אביו של הנאשם לא מצאתי כי היא מעוררת אמון. עבאד טען בעדותו כי אחמד הכה את דיאב ותאאר הכה אותו במקל והוא נפל ואיבד את ההכרה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 82, ש' 21-29). לשאלת ב"כ המאשימה הוא השיב שבטוח בכך וראה זאת בעיניו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 88, ש' 6-17). לעומת זאת, בגרסתו במשטרה ת/23, ש' 11 הוא מסר שאינו זוכר דבר מהאירוע ולא יודע מי הכה אותו. הוא הסביר את הסתירה בין עדויותיו בכך שיום לפני שנחקר במשטרה נגשו אליו בבית החולים וצינו בפניו שלא ימסור את שמו של תאאר שהכה אותו כי רוצים לערוך סולחה, אלא שימסור גרסה לפיה הוא נפל. אותם אנשים נטענים לא העידו בבית המשפט ולא אישרו את גרסתו, וטעון זה אינו סביר בפרט שעבאד היה ער לכך שהוגשה תלונה במשטרה נגד בנו וכי הוא עצור. גם בתעודה הרפואית נ/10 לא כתוב שעבאד נפל על הרצפה, אלא שהיה מעורב בקטטה ויש לו חבלה בראש (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 89, ש' 20-25).

תיאור הסכין

98. המתלונן ציין במסגרת החקירה הראשית בבית המשפט כי הנאשם דקר אותו באמצעות סכין ותיאר את הסכין כך:

עו"ד מלול: "איך הוא דקר אותך? עם מה?

עד: איך דקר אותי? זה, עם סכין. זה עם סכין. היה לו סכין.

כ. ה. לומפ: תתאר אותה.

עו"ד מלול: בוא תתאר את הסכין.

כ. ה. לומפ: אם אתה יכול.

עד: הצבע שלה אני לא יודע. אבל סכין היה כאילו, זה כמו, כסף. זה היה (לא ברור).

כ. ה. לומפ: מה זה היה?

עד: כאילו זה נוצץ, ככה.

עו"ד מלול: או. קיי.

כ. ה. לומפ: או. קיי.

עו"ד מלול: מה האורך של הסכין, אתה יודע לומר לנו? בערך?

עד: האורך בדיוק, בדיוק אין לי מושג. אבל זה בסביבות 20 ל- 30.

כ. ה. לומפ: אתה יכול להדגים? סכין גדולה? קטנה? מה אתה מתכוון?

עו"ד מלול: תראה לבית המשפט פחות או יותר ביד.

עד: אני אניד כמה? כמה זה? אני יודע? אני לא יודע, אני לא מבין כאילו.

כ. ה. לומפ: בסדר. סכין גדולה לפי איך שאתה מתאר עם האצבעות שלך.

עד: כן" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 25, ש' 10-28).

המתלונן בחקירתו במשטרה תיאר את הסכין בצבע כהה באורך 20 ס"מ (נ/2). המתלונן ציין שכאשר נפל כתוצאה מתפיסתו של סעיד, הנאשם עמד מולו והוא ראה שהנאשם החזיק בסכין (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 73, ש' 11-20). המתלונן העיד במסגרת חקירתו הנגדית כי מלבד הנאשם אף אחד מהאנשים שהיו מסביב לא החזיק סכין (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 96, ש' 20-23). המתלונן העיד שהיו באירוע בערך 10-12 איש, לנאשם היה סכין ביד ולאחר היה עץ ולאחרים היה גז (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 74, ש' 12-13).

המתלונן תיאר כי בעת שנדקר הבחין בדם שירד ובעזרת אחיו עלה לביתו תוך שהנאשם צועק לעברו "אני רוצה להרוג אותו ולקחת את הבית שלו" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 22, ש' 28-29).

גם אחמד העיד כי תוך כדי האירוע הנאשם אמר "אני רוצה להרוג אותך. היה ברור, אני בא אליך, אני, אני רוצה להרוג אותך" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 210, ש' 20-21). אף בחקירתו במשטרה אחמד מסר שהנאשם פנה למתלונן ואמר לו שלא יישאר חי, הכה אותו ורצה להורגו (נ/1, ש' 9-12), וכן העיד שראה סכין בידו של הנאשם (נ/1, ש' 60) "אני ראיתי מרחוק שהיה סכין והוא היה ביד של דאוד".

גם תאאר מסר בעדותו כי הנאשם אחז בסכין נוצץ (לא זכר את סוגה) וציין כי אורכה כ-20 סנטימטר. (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 147, ש' 1-8). "... אני רק זוכר שראיתי את האורך. לא יודע איזה סוג סכין. נוצץ" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 147, ש' 10-12).

תאאר סיפר במסגרת חקירתו כי לנאשם היה סכין ארוכה באורך של 20 ס"מ הנאשם שבידו הייתה הסכין דקר את המתלונן בפנים, בבטן ובחזה וגם את תאאר דקרו בחזה (נ/3, ש' 18-32).

גם באסל מסר בעדותו כי ראה את הסכין, אשר הועברה לנאשם על ידי אחר שבתחילה חשב כי הוא בן דודו, ובהמשך אמר כי הוא אינו בטוח בזהותו של מי העביר את הסכין, אך הוא מעיד כי ראה סכין בצבע כסף שארכה 30 ס"מ. בחקירתו תאר אותה כחרב קטנה באורך 15 ס"מ (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 272-273, ש' 32, ש' 1-3) (נ/5, ש' 32-33).

עאליה אף היא מתארת את הסכין, היא מסרה בעדותה כי הסכין נצצה וראתה כי פניו של המתלונן מלאות בדם ובעקבות כך היא הסתחררה ונפלה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 251-250, ש' 19-25, ש' 1-7, ש' 28-31). גם בחקירתה תארה את הסכין כמשהו נוצץ וכי זיהתה בוודאות כי מדובר בסכין (נ/4, ש' 58).

מכאן שכל עדי התביעה מתארים את הסכין כגדולה, ארוכה, חרב קטנה, אך שבאו להעריך את אורכה העדים מסרו אורכים שונים. ניסיון החיים מלמד כי כל אדם מעריך באופן שונה מרחקים, אורכים ומשקלים, ולכן לא מצאתי כי מדובר בסתירה מהותית, שכן כולם תארו את הסכין באופן דומה, סכין גדולה מנצנצת או כסופה.

גם הפצעים שנגרמו לבראא, מתאימים לחתכים מחפץ חד. אף לשיטת ההגנה בראא נדקר, אך טענתם היא כי הוא נדקר על ידי אחיו תאאר. מכאן שאין מחלוקת כי היתה סכין בזירה, וכי בראא נדקר על ידה. מאחר שנתתי אמון בגרסת עדי התביעה, אני קובעת כי הנאשם דקר את בראא בעזרת סכין.

גז מדמיע

99. המתלונן ציין כי אחד מחברי החבורה החזיק גז מדמיע ועשה בו שימוש:

עד: "כל אחד היה לו כאילו דבר, עצים וברזלים. וכאילו היה להם גם גז מדמיע. היה להם גז מדמיע. הם, עם גז מדמיע. כן.

עו"ד מלול: או. קיי.

עד: וזה, גרם לכאבים חבל על הזמן.

עו"ד מלול: כשאתה אומר,

עד: אני חושב שזה נכנס לי, נכנס לי בתוך הגוף אחרי, אחרי שכאילו בדקירות. כל הדקירות.
עו"ד מלול: אמרת עכשיו לבית המשפט שהיה גז מדמיע. תספר לבית המשפט מה זכור לך? לגבי הגז מדמיע.

עד: מה זה, מה זה, זכור לי כאילו אחד מהם כאילו הוא ניסם גז מדמיע וזה, לא יודע, זה בהתחלה או אחרי. אבל זה אחרי שקיבלתי את הסכינים הרגשתי את זה נכנס לי תוך הפנים ונכנס לי בתוך כאילו הבטן. איפה שנדקרת. וזה שרף אותי הרבה. זה כאב לי הרבה" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 30, ש' 10-23).

100. אחמד שלל את הטענה שהוא התיז גז מדמיע על הנאשם ומסר שאין לו גז מדמיע ולא יודע איך משתמשים בזה (ר' עמ' 215, עמ' 14-18).

101. תאאר בחקירתו במשטרה העיד שהוא לא יודע אם מישהו התיז גז מדמיע כי הוא לא הרגיש בכך (נ/3, 37-38). כמו כן לא מסר כי היה שימוש בגז מדמיע במהלך האירוע בעדותו בבית המשפט.

102. הנאשם אישר בחקירתו החוזרת כי במהלך האירוע היה גז מדמיע, אך לא ידע מי החזיק אותו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 78, ש' 12-13). כשהנאשם עומת עם העובדה שבמסגרת חקירתו במשטרה בת/1 (עמ' 15, ש' 28-29), ציין שתאאר החזיק את הגז המדמיע ונשאל אם בחקירתו במשטרה מסר סתם דברים השיב: "אני אמרתי תאאר בגלל שהתחילו שאלות ואני נלחצתי בחקירה" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 79, ש' 8-13).

103. מאחר שהמתלונן הוא היחיד שמסר על כך שהיה שימוש בגז מדמיע, וגם זאת מסר לבית המשפט, אך ורק לאחר שסיים לתאר את האירוע, ולשאלות חוזרות ונשנות של ב"כ המאשימה, אשר שאל האם זכור לו עוד משהו בקשר לאירוע (ר' עמ' 27-29 לפרוטוקול). על כן לא מצאתי כי ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי אחד מהאחרים הוציא גז מדמיע והתיז גז לעבר המתלונן כאמור בסעיף 4 לפרק העובדות של כתב האישום.

אירוע דקירת תאאר

104. לטענת ב"כ המאשימה, ניתן לייחס לנאשם, גם את עבירת הפציעה בנסיבות מחמירות של תאאר, מכוח ביצוע בצוותא, הואיל ומדובר בנאשם שהיה חלק מקבוצת אנשים, אשר הגיעו במשותף למקום והנאשם היה דומיננטי במהלך האירוע ואחז בידו סכין. לטענת ב"כ הנאשם, אין לייחס לו עבירה זו משום שגם עדי התביעה לא יודעים להצביע מי פצע את תאאר, כי הם טוענים שלא ראו מי ביצע עבירה זו, ולו היו רואים שתאאר עשה זאת בעצמו, בוודאי לא היו אומרים זאת. אשר על כן הוא סבר כי המאשימה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי לנאשם יש קשר לפציעה זו בעקיפין או במישרין.

105. תאאר העיד במסגרת החקירה הראשית כי במהלך האירוע הותקף באמצעות קרש בראש מבן דודו אמיר (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 144, ש' 2). בנוסף, במהלך האירוע נפצע מדקירה באזור האמה, בחזה, באוזן ובעורף, אמנם לדבריו, לא ידע מי דקר אותו כי היו סביבו הרבה אנשים (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 144, ש' 28-30, עמ' 145, ש' 1-13, עמ' 147, ש' 21-26). גם במסגרת חקירתו במשטרה הוא ציין שלא יודע מי פצע אותו, הוא זכר רק שאמיר אבו דיאב הכה אותו במקל עבה בראש (נ' 3, ש' 8-9).

106. חיזוק נוסף ביחס לדקירת תאאר, נמצא בעדות המתלונן במסגרת חקירתו הראשית בבית המשפט כך:

עד: "אחי הקטן תאאר נדקר גם שלוש סכינים.

עו"ד מלול: איפה הוא נדקר?

עד: קיבל עץ. אחד ביד, אחד בחזה. והשלישית פה מעל האוזן. וקיבל, קיבל איזה עץ גם בראש. מבן דוד של דאוד, שהוא יושב באולם פה" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 37, ש' 6-10).

107. גם אחמד תיאר במסגרת חקירתו הראשית בבית המשפט כי אחיו דיאב ובנו נאדר תפסו את הרגליים שלו וכשהוא עומד במרחק של כארבעה מטרים הבחין בסעיד קופץ על הגב של המתלונן, המתלונן נפל וקם והנאשם דקר אותו. הוא תיאר שגם את תאאר דקרו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 190, ש' 15-31).

108. עאליה ציינה כי הבחינה בבנה תאאר פצוע בפניו ובידיו, אולם לא ראתה מי דקר אותו והתמקדה במהלך האירוע בבנה המתלונן. היא שללה שתאאר דקר את המתלונן ומסרה כי הוא לא נשא אתו כל חפץ, עת שירד מביתם, ומסרה כי היה זה הנאשם אשר דקר את המתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 261-262).

109. במסגרת חקירתו הראשית המתלונן שלל את הטענה שאחיו תאאר דקר אותו והדגיש שהנאשם דקר אותו "זה שקר גדול. אח שלי זה אח שלי. מי שדקר אותי זה דאוד. דאוד. אחי למה שידקור אותי? זה דאוד שדקר אותי" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 41, ש' 21-22) כן הוא שלל את הטענה שהמתלונן ומשפחתו החזיקו כלי תקיפה ביד במהלך האירוע (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 41, ש' 30-31, עמ' 42, ש' 1-3).

110. גם אחמד שלל את הטענה שתאאר הוא מי שדקר את המתלונן שעה שהחזיק סכין ומסר שהיא שקרית ולהלן דבריו:

"עד: תאאר אין לנו סכינים. אין לנו כלום בידיים שלנו. אין לתאאר סכינים, אין לבראא סכינים. אין לי אני סכינים. אין, אין לבאסל סכינים. אין לנו סכינים בכלל. לא הרמנו סכין. לא הרמנו כלום בידיים שלנו.

עו"ד מלול:א. קיי.

עד: אם היה לנו משהו היינו, חותכים אותם. רק לא היה לנו כלום. אין לנו כלום.

עו"ד מלול: אז מה אתה אומר על הטענה הזאת? זה נכון, זה לא נכון?

עד: זה שקר, זה שקר" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 215, ש' 11-1).

111. מעבר לכך, עדי התביעה שללו שהיה להם ביחד או לחוד כלי תקיפה כאמור. אולם, הם העידו כי הנאשם אחז בסכין ודקר את המתלונן (ר' דיון בחלק אירוע דקירת המתלונן), כך שבעת שהתרחש אירוע דקירת המתלונן במהלכו באסל ותאאר ניסו לסייע למתלונן להדוף את הנאשם ושאר התוקפים, תאאר נפצע.

112. תאאר ציין בעדותו במסגרת החקירה הראשית בבית המשפט כי חבורת האנשים שהיו באירוע יחד עם הנאשם פעלו יחד במקום האירוע והיה נראה לעין כי התקיפה תוכננה מראש (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 151, ש' 29-30, עמ' 163, ש' 10).

113. נוסף לכל זאת, תאאר אישר כי מתמונות שהוגשו לבית משפט (ת/20-21) עולה שמדובר בפציעות שנגרמו לו במהלך האירוע (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 149). בנוסף גם אחמד התייחס לתמונות ת/20-21 זיהה את בנו תאאר וציין שהפציעות נגרמו ביום האירוע (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 214, ש' 8-1). בנוסף באסל העיד על תוכנם של תמונות ת/20-21, זיהה את אחיו תאאר, את הפציעות וציין כי הוא צילם את התמונות (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 282, ש' 14-30). עדותם נתמכת בתעודת רופא של תאאר מיום 6.8.16 (ת/5).

114. התרשמתי כי גרסתו של תאאר עקבית, גם בבית המשפט וגם במהלך החקירה במשטרה והיא מהימנה בעיני בשל אי הפרזה בדברים שמסר במסגרת חקירותיו. גרסת כל אחד מעדי התביעה משתלבת אלה באלה אף בנקודה זו, ואני סבורה שעדות כל אחת מהן, אמת וניתן לבסס על כל אחת מהן ממצאים עובדתיים.

115. לא נעלמה מעיני טענת ב"כ הנאשם כי לא ניתן לסמוך על גרסתו של תאאר שציין כי חבורת האנשים שהיו באירוע יחד עם הנאשם פעלו יחד במקום האירוע והיה נראה לעין כי התקיפה תוכננה מראש (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 151, ש' 29-30, עמ' 163, ש' 10). ב"כ הנאשם נימק טענו זו בשני טעמים. הטעם ראשון הוא משום שמדובר בתשובה של העד לשאלה מדריכה של ב"כ המאשימה. הטעם השני הוא כי תאאר לא ראה את חבורת האנשים מגיעה יחד ועדותו היא עדות סברה. אני סבורה שלהוכחת הדברים די בכך שבחבורת אנשים שהגיעו מביתו של הנאשם יחדיו לזירה בה התרחשו אירועי הדקירה, הם הגיעו לאיזור השייך לבני משפחתו של המתלונן במטרה להתעמת, חבירתם יחד לא התרחשה ברחוב באופן ספונטני, כך שמלבד עדותו של תאאר בעניין הראיות מצביעות על כך, ואני מסיקה מהתנהגות זו שהנאשם וחבורתו אכן פעלו ביחד.

116. האפשרות כי תכנית עבריינית זו נרקמה ממש עובר לאירוע, אין בה לשמוט הבסיס מתחת לביצוע בצוותא. הנאשם היה באותה זירה בה היה תאאר, כאמור, ואחז בסכין בידו. במהלך אירוע דקירת המתלונן נדקר גם תאאר. לפיכך, אני קובעת כי באסל ותאאר אבו דיאב, אחיו של המתלונן ניסו לסייע למתלונן

להדוף את הנאשם ושאר התוקפים. תאאר נפצע מידי אחד התוקפים באזור החזה, ונגרמו לו חתך באוזן ימין וחתך ביד שמאל, ומאחר שהעבירה בוצעה בצוותא הנאשם אחראי אף הוא למעשה.

אירוע החבלה ברכבים

117. לטענת המאשימה, ניתן לייחס לנאשם את עבירת החבלה במזיד ברכב מכוח ביצוע בצוותא, לדידה הנאשם נטל חלק פעיל וחבל ברכבים של המתלוננים יחד עם "החבורה" ובעקבות כך נגרמו לרכבים נזקים כפי שתוארו בעדויות והתמונות שהוגשו לבית המשפט. לעומת זאת, לטענת ההגנה, מעדויות עדי התביעה וההגנה עולה שניתן לייחס ביצוע עבירה זו תוך כדי האירוע לסבא, חאג' סעיד באמצעות מקל ולנאשם אין קשר לשבירתם.

118. המתלונן העיד כי בערב האירוע הוא שהה יחד עם אחיו באסל ותאאר ויחד עם הוריו בקומה השלישית בביתם. בשלב מסוים החל לשמוע צעקות ורעשים של חפץ נשבר. בעקבות הרעשים המתלונן הסתכל יחד עם בני משפחתו מהחלון והבחין **בסבו חאג' סעיד** מנפץ את שמשות הרכבים כאשר מתלווים אליו ומסייעים לו הנאשם ובני משפחה נוספים - בני דודים, אבי הנאשם וחבריו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 21, ש' 11-31, עמ' 22 ש' 1-4, עמ' 26 ש' 5-8) וכך תיאר זאת בעדותו:

"עד: מאזדה 323 שחורה. כמעט שנתיים לא נוסעת. והיו אומרים זאת, זאת שלו. זאת שלו. תתחילו. שברו אותה, כיסחו אותה.

עו"ד מלול: או. קיי.

עד: כיסחו אותה.

כ. ה. לומפ: מה עשו למונית ולמאזדה? מה זה כיסחו אותה? מה קרה לה?

עד: כאילו, את יודעת נתנו, שברו את הזכוכיות, נתנו מכות לכנפיים" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 26, ש' 15-21).

119. תאאר העיד כי סמוך לאירוע שהה בביתו יחד עם המתלונן, אחיו באסל והוריו ובשלב מסוים הוא ומשפחתו שמעו קול מסוג של שבירת רכבים וראו שסביהם, **חאג' סעיד** פתח את השער והנאשם וחבורתו שברו רכבים מסוג מאזדה, מונית, סקודה וסוזוקי.

120. אחמד ציין במסגרת חקירתו הראשית בבית המשפט **שחאג' סעיד** פתח את שער הכניסה לחצר ביתם לנאשם, לאביו- עבאד אלסלאם ולאנשים נוספים שהיו איתם (להלן **החבורה**) על מנת שיוכלו להיכנס לחצר ביתם תוך שהם התחילו "לכסח את המכוניות" - רכב המונית מסוג סוזוקי ורכב מסוג מזדה **"כל הזכוכיות ואת הבודי כיסחו אותו"** - והם שברו את הזכוכיות ועקמו את הגוף של הרכב (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 195-196, ש' 28-32, ש' 1-3).

121. עאלייה העידה במסגרת החקירה הראשית בבית המשפט שבסמוך לאירוע ביום 5.8.16 היא שהתה יחד עם ילדיה ובעלה אחמד במרפסת והנאשם יחד עם מאמון ושני חברים נוספים החלו להתגרות בהם ולאחר מכן בשלב מסוים היא שמעה רעשים של שבירת רכבים והבחינה **בחאג' סעיד** שובר באמצעות מקל את רכב המונית של המתלונן (ר' פרוטוקול ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 249-250, ש' 11-32, ש' 1-6). היא העידה כי נגרמו לרכב המונית מסוג סקודה לבנה של המתלונן, לרכב מסוג סוזוקי לבנה של

אחמד ולרכב מסוג מזדה של המתלון נזקים שכללו שבירת זכוכית בשמשה ובחלונות הצדדיים (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 251, ש' 19-27).

122. במסגרת החקירה הנגדית בבית המשפט עאליה מסרה גרסה זהה לגרסתה בחקירתה הראשית וציינה כי מי שנכח במקום האירוע היה הנאשם, מאמון, אביו של הנאשם- עבאד, חאג' סעיד, וסעיד הבן דוד ועוד אנשים והיא אישרה כי מי שהחל בשבירת המכוניות זהו חאג' סעיד באמצעות מקלות (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 258, ש' 16-30). היא מסרה שהיחסים בינם לבין חאג' סעיד היו טובים עד הגירושין שלאחריהם הפסיק לדבר עמם ולהשיב להם שלום (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 259, ש' 1-5). במסגרת חקירתה במשטרה עאליה מסרה גרסה זהה ותיארה את האירוע כך: **"באותו לילה של האירוע אני ישבתי במרפסת עם בעלי וילדים שלי. אח של איסראא דהוד וחברים שלו ישבו בצורה מוזרה ודיברו מילים לא טובות כנגד המשפחה שלנו. אחרי זה שמענו רעשים של שבירת רכבים וראיתי את דוד שלי סעיד אבו דיאב שובר רכבים עם עוד שלושה אנשים דוד שלי הוא בן 80 מבוגר"** (נ/4, ש' 5-9). היא ציינה שלא ראתה עוד אחרים ששברו את הרכבים יחד עם חאג' סעיד והייתה במרחק קרוב אליו של כמה מטרים וכן הייתה תאורה במקום (נ/4, ש' 10-13). היא ציינה כי הוא שבר עם מקל מעץ זכוכית קדמית וזכוכיות של הדלתות של שלושה רכבים מצד ימין ומצד שמאל. הרכבים שנפגעו הם רכב מסוג מונית של בראא, רכב מסוג סוזוקי לבנה של אחמד ולרכב מסוג מזדה בצבע שחור של בראא (נ/4, ש' 19-36). עולה מהאמור כי עאליה הייתה עקבית בגרסאותיה הן בבית המשפט והן במשטרה.
123. באסל תיאר כי סמוך לאירוע הוא נכח בביתו יחד עם הוריו ועם אחיו בראא ותאאר ואביו אחמד הבחין שכמה מהחבר'ה שישבו על הגג של משפחת הנאשם בצד השני מתכננים משהו ובשלב מסוים שמע רעש של שבירות, הסתכל מהחלון והבחין **בחאג' סעיד** פותח את שער חצר ביתם לקבוצת אנשים שנכחו בה הנאשם, בני דודיו, אמיר בן דודו, מאמון ואביו של הנאשם- עבאד אלסלאם (להלן **החבורה**) (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 275, ש' 14-25) באסל העיד כי חלק מהחבורה שברו את הרכבים והחלק השני התקדם לכיוון ביתו ועלו בגרם המדרגות לקומה השלישית בביתם, המתלון ומשפחתו רצו להגן על אמם שהייתה בבית ולכן אחמד, אחריו המתלון ואחריו תאאר ולבסוף באסל דחפו את הנאשם וחבורתו לכיוון קומת הקרקע תוך כדי שהותקפו והוכו על ידם **"חצי שובר והחצי השני עולה למעלה"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 272, ש' 27-31, עמ' 276 ש' 1-15).
124. הנאשם בחקירתו הנגדית העיד שחאג' סעיד שבר את שלושת הרכבים לבד. אף אישר שאחמד וילדיו העידו אמת במסגרת חקירתם בבית המשפט כשאמרו שחאג' סעיד שבר את הרכבים **"כן, אמרו בגלל שהוא זה ששבר את הרכבים"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 59, ש' 1-9).
125. מוחסן העיד כי הבחין בחאג' סעיד שובר את רכבי המתלונים באמצעות מקל ולאחר שלקח ממנו את המקל הבחין במכה בפניו של המתלון (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 108-107, ש' 22-24, ש' 1, ש' 8-12).
126. נג'אח ציינה שחאג' סעיד שבר את הרכבים בעקבות קללות ואיומי המתלון כלפיו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 24, ש' 21-26).
127. המתלון העיד במסגרת חקירתו הנגדית בבית המשפט כי מקום מגוריו של הסב חאג' סעיד הוא בסמוך לביתם, בחלק בו גרים המתלונים והבית של הנאשם ממוקם ממולם כך שהחניון הוא משותף לכולם ואילו החצר שייכת לאחמד ולבניו **"היציאה הבית של דאוד זה לא היציאה שלנו"** (ר' פרוטוקול הדיון

מיום 6.2.17, עמ' 66-63). לפיכך, מהעדויות עולה כי הנאשם וחבורתו היו על גג ביתם והסב התגורר בסמוך למתלונן ומשפחתו שהתגוררו בדירה ממול לדירת הנאשם ומשפחתו במרחק שניים עד שלושה מטרים. על כן מצאתי שהנאשם וחלק מהחבורה הגיעו מביתם ועלו במדרגות לכיוון בית המתלונן ומשפחתו ולא חברו לסב חאג' סעיד ולאחרים בשבירת הרכבים. כלומר, הם לא היו באותה זירה בה התרחש מעשה החבלה במזיד ברכבים.

128. אף הנאשם אישר שעבר את השער שצולם במסמך נ/8 והתקדם למרחק של כ-2 מטרים (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 51-52, ש' 3-24, ש' 1). הוא אישר שבעת שמוחסן תפס אותו, חאג' סעיד החל לשבור את הרכבים שעמדו בחניון (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 52, ש' 2-8).

129. נוכח האמור לעיל, אני סבורה שלא ניתן לייחס לנאשם עבירה זו, גם לא מכח ביצוע בצוותא. אמנם מעדויות עדי התביעה עולה כי הנאשם נכח במקום, אולם אף אחת מעדויות אלה לא הצביעה באופן ישיר שניתן לקשור את הנאשם לביצוע מעשים אלה. מאידך, עאליה ומוחסן קשרו את הסב חאג' סעיד לעבירה זו ומצאתי את עדותם מהימנה בעיני. לא זו אף זו, הסב, לא נחקר בבית המשפט, כך שלא ניתן להפריך גרסה זו. מדובר באירוע המוני שהתגלגל באופן מהיר, הנאשם הגיע מזירה אחרת כאמור בה לא התרחש אירוע החבלה ברכבים, הרס הרכבים היה יוזמה עצמאית של סבו ומי שנלווה אליו.

130. יוער בהקשר זה, כי להבדיל מעניין דקירתו של תאאר, שם קבעתי כי העובדות מלמדות על כך שהנאשם היה שותף לעבירה, בעוד שלעניין הנזק לרכבים לא מצאתי כי דינו כדין מבצע בצוותא, הרי שעניין הרכבים התרחש בחניון, שהוא מקום השייך לכל בני משפחת המתלוננים המורחבת, הוא מקום גדול יותר, וחלק נכבד מהנזקים נגרמו בשלב ראשון על ידי הסב, בעוד שדקירתו של תאאר התרחשה בהמשך, באזור מצומצם יותר השייך למתלוננים, תוך התקדמות ניכרת לתוך שטחם עד לעליה במדרגות לביתם, כאשר מי שהשתתף בתקיפה עמדו בחבורה, ומטרתם היתה ברורה בשלב זה, והיא להתעמת עם המתלוננים. על כן קבעתי כי בעניין הרכבים הנאשם אינו נושא באחריות משותפת, בעוד שלעניין דקירתו של תאאר העובדות מלמדות אחרת.

131. על כן, משלא הובאו לפניי ראיות לכך שזקי הרכבים נגרמו על ידי הנאשם מכוח ביצוע בצוותא כאמור כך שלא התקיים היסוד העובדתי של העבירה אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של פגיעה במזיד ברכב.

מניע

132. לטענת ההגנה, המאשימה לא צלחה בהוכחת החלק הכללי של כתב האישום, משום שעולה מהראיות שלא הייתה מתיחות בין שתי המשפחות, והגירושין נעשו בהתאם לבקשת מונא, כך שאין שום סיבה לכעס או מתיחות מצד הנאשם ובני משפחתו. ב"כ הנאשם ביקש להתעלם מטענות עדי התביעה שהמניע לאירוע הוא שהסב חאג' סעיד לא השלים עם הפרידה בין בני הזוג ולקח אותה באופן קשה משום שהפרידה פגעה בשמה של מונא ואחיותיה והן לא התחתנו בגללה, וזאת משום שעדויות אלו ביחס לסב חאג' סעיד, הן עדויות שמועה או סברה. לדידו, המניע לאירוע הוא שמאמון לא ענה שלום למתלונן כשהמתלונן ברכו לשלום וכשהמתלונן שאל אותו מדוע הוא לא עונה לו, מאמון השיב שאין לו זמן בשבילו. המתלונן סיפר לאביו אחמד על המפגש ובעקבות כך אחמד פנה פעמיים לבדראן, אביו של מאמון ודרש ממנו שמאמון לא יגיע לביתו של הנאשם, ומאמון הפר פקודה זו והגיע לביתו של הנאשם.

133. כידוע, מניע אינו נמנה עם יסודות העבירה. עם זאת, לקיומו או להעדרו של מניע עשוי להיות משקל ראייתי להוכחת העבירה (י. קדמי, **על הדין בפלילים**, חלק ראשון, תשס"ה-2004, עמ' 158; ע"פ 8005/04 **אברוטין נ' מ"י**, בפסקה 27 (פורסם בנבו, ניתן ביום 29.3.07); ע"פ 10800/04 **רומנצקו נ' מדינת ישראל**, תק-על 2006(3), 4286, בפסקה 26; ע"פ 6679/04 **סטקלר נ' מדינת ישראל**, תק-על 2006(2), 1655, בפסקה 31; ע"פ 728/84 חרמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3) 617, 629).

134. אני סבורה כי לא הוכח מעבר לכל ספק סביר, מהראיות שהוצגו לפני, כי מקור המתיחות בין הנאשם למתלונן, הוא האופן הקשה בו הגיב הסב חאג' סעיד לגירושין, משום שהסב לא נחקר בבית המשפט, ועדויותיהם של המתלוננים בעניין הם עדויות מפי השמועה, שכן הם לא שמעו את הסב מסית את בני משפחתו בעניין, או מוסר להם דברים ברוח זו באופן ישיר, כפי שיפורט להלן:

א. המתלונן תיאר במסגרת חקירתו הראשית את הרקע לאירוע מושא אישום זה וציין כי עובר לאירוע הוא התארס לבת דודתו מונא, אחות הנאשם. כחודש ושמונה ימים לפני האירוע, בני הזוג יחד עם בני משפחותיהם נגשו לבית הדין השרעי והתגרשו, כאשר זה היה רצונה של מונא. המתלונן סיפר שסביו, חאג' סעיד לקח את הגירושין באופן קשה ובעקבות כך הפסיק לדבר עם המתלונן ומשפחתו, כן סיפר שגם משפחתה של מונא הפסיקו לדבר עם משפחתו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 10-15).

המתלונן הדגיש בחקירה הנגדית שלא עומד בינו לבין הנאשם סכסוך (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 44, ש' 19-28). הוא הודה שאמר בהודעתו במשטרה כי משפחתו של הנאשם רצו שהמתלונן יתחתן עם מונא בכוח, אלא שהוא מסר שכוונתו הייתה שחאג' סעיד לקח את הגירושין באופן קשה נוכח רצונו שהם יתחתנו, אולם מונא, הנאשם ואביו ביקשו ממנו להתגרש ממנה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 45, ש' 27-31, עמ' 47, ש' 13-16, עמ' 48, ש' 11-16).

לשאלת ב"כ הנאשם אם המתלונן מסוכסך עם סבו הוא השיב שאבא של מונא והנאשם ומונא עצמה ביקשו שהמתלונן יתגרש ממנה. לאחר מכן, הסב לא ענה להם לשלום, לבוקר טוב, לערב טוב וכשלחצו לו את היד הוא בקושי לחץ להם אותה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 86, ש' 20-2). הוא ציין שסבו לקח את הגירושין באופן קשה והסית את משפחת הנאשם נגדו ונגד משפחתו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 87, ש' 17-28).

ב. תאאר ציין את הרקע לאירוע במסגרת חקירתו הראשית: המתלונן ומונא (אחות הנאשם) היו מאורסים במשך תקופה של יותר מחודש שלאחריה התגרשו נוכח בקשת מונא ומשפחתה. הסבא חאג' סעיד התנגד לגירושין נוכח הפגיעה במוניטין של מונא בעקבות זאת (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 142, ש' 1). תאאר הוסיף כי עובר לאירוע, מאמון הגיע לנאשם והם, יחד עם בני דודיו של הנאשם התגרו במתלונן ומשפחתו ממקום גג הבית שלהם. עוד ציין כי סביו, חאג' סעיד ביקש מהנאשם וחבורתו לרדת מול הבית ולהתגררות במתלונן ומשפחתו. הנאשם וחבורתו עשו תנועות ביד והרימו רגליים לכיוון המתלונן ומשפחתו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 142, ש' 21-32).

תאאר ציין בחקירתו הנגדית כי האופן בו לקח הסב את הגירושין היווה חלק משמעותי בסכסוך. בחקירתו

הנגדית תאאר אישר כי הגירושין בין מונא לבין המתלון היו לבקשת מונא ומשפחתה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 155, ש' 29-31).

בהמשך החקירה הנגדית תאאר אישר שהרקע לסכסוך הוא הגירושין בין מונא למתלון לבקשת משפחתה של מונא (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 184, ש' 6-16).

בחקירתו במשטרה תאאר ציין כי הסיבה העיקרית לאירוע היא הגירושין בין מונא לנאשם והסבא אמר לנאשם שיביא את חברו מאמון שישבו מול המתלונים ויעשו להם סימנים (נ/3, ש' 44-41).

בחקירה הנגדית אחמד הודה כי מונא רצתה להתגרש מבנו המתלון והיא אף ויתרה על הזכויות וכל אחד הלך לדרכו כך שלא היה שום דבר עד יום 5.8.16 (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 221).

ג. גם עאלייה תיארה כי הרקע לאירוע היה נישואי המתלון למונא והגירושין ביניהם לבקשתה, כך שהסבא חאג' סעיד לקח את הגירושין באופן קשה משום שהגירושין עושים למונא שם רע.

אף עאלייה אישרה במסגרת עדותה בבית המשפט שנוכח העובדה שמונא נפרדה מהנאשם וכל אחד הלך לדרכו, אין סיבה שהנאשם יתגרה במתלון ומשפחתו. היא סברה שהנאשם ומשפחתו החזיקו בעמדה עוינת כלפיה בשל הגירושין למרות שמונא קיבלה את מבוקשה להתגרש מהמתלון, ולכן משפחת הנאשם הפסיקו לדבר עם המתלון ומשפחתו, ולא החזירו לו שלום, ואולי משפחת הנאשם אף ביקשו את הגירושין כלפי חוץ, אולם מבפנים הם חפצו שיחזרו להתחנך אליהם פעם אחר פעם על מנת שמונא תשוב למתלון. היא טענה שלא יודעת את זה באופן ישיר אולם זה מה שהסיקה כי אין לה שום בעיה איתם חוץ מהגירושין (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 254-255, ש' 32-27, ש' 23-1). מכל מקום, לא אוכל לעשות שימוש בדברי העדה מכיון שהם נותרו בגדר עדות סברה בלבד.

ד. באסל העיד שמונא, הייתה מאורסת לאחיו במשך תקופה של יותר מחודש עד שהתגרשו לפי בקשת משפחתה של מונא. לטענתו, היחסים בין המשפחות היו תקינים על אף הגירושין, מלבד האופן בו קיבל הסבא חאג' סעיד את הגירושין, משום שלדעתו הגירושין עלולים להרוס למונא את העתיד והמזל לנישואין חדשים (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 270, ש' 14-1).

ה. מעורבות הסבא באירוע ושבירת המכונות, עשויה ללמד שהרקע לאירוע אינו קשור למאמון, אלא לגירושין.

135. אשר לטענת ב"כ הנאשם כי המניע לסכסוך הוא המפגש בין מאמון למתלון יום לפני האירוע, גם לא ניתן לקבוע מסמרות בעניין זה:

א. המתלון העיד שיום לפני האירוע, פגש מחוץ לשער ביתו את חברו של הנאשם, מאמון, ומאמון לא ברך אותו לשלום. בעקבות זאת, המתלון שאל את מאמון אם יש ביניהם משהו ומאמון השיב: **"תקשיב, אין לי זמן בשבילך, תסתלק מפה. אין ביננו כלום, לא יודע"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 15, ש' 27-26). בעקבות המפגש ביניהם, המתלון סיפר לאביו אחמד את שהתרחש ואביו עלה לדבר עם אביו של מאמון על כך.

המתלון העיד בחקירתו הנגדית שלא עמד בינו ובין מאמון סכסוך כלשהו אלא הוא סיפר שמאמון לא

ברך אותו לשלום כשעבר לידו, ולכן הוא שאל את מאמון מדוע הוא לא בירך אותו לשלום. על כך השיב לו מאמון שאין לו זמן בשבילו והוא אומר שלום למי שבא לו. לטענת המתלונן זה לא הפריע לו, אך הוא לא רצה שהם יגיעו ליחסים כאלו, וסיפר על כך לאביו, ואביו פנה לאביו של מאמון על מנת להבין מדוע מאמון לא ברך את המתלונן לשלום אם לא קרה ביניהם דבר(ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 55).

ב. תאאר העיד בחקירתו הנגדית כי זו הייתה הפעם הראשונה שהפריע להם שמאמון ביקר בבית הנאשם, וזאת משום שהוא עשה תנועות והרים את רגליו לעבר המתלונן ומשפחתו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 157, ש' 25-27).

לשאלת ב"כ הנאשם את תאאר במסגרת עדותו בבית המשפט האם הרקע לאירוע הוא הגרסה אותה מסר המתלונן לפיה אחמד פנה לאביו של מאמון משום שמאמון לא ברך לשלום את המתלונן כאשר פגש אותו בשכונה. וכששאל אותו מדוע הוא לא אומר לו שלום, מאמון ענה שזה עניין שלו, תאאר השיב כי הרקע לאירוע היא שגירשו את הבת לבקשתם (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, ר' עמ' 160, ש' 9-32, עמ' 161, ש' 1-13).

ג. לשאלת ב"כ הנאשם את אחמד במסגרת חקירתו הנגדית אם הכעיס אותו שמאמון הגיע אל הנאשם וישב אצלו בבית או במרפסת אחמד השיב בשלילה ומסר כי דבר אחד הכעיס אותו- שמאמון והנאשם דיברו אליהם לא יפה כשהם היו בתוך הבית או על הגג (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 224-223, ש' 18-32, ש' 1-19).

ד. במסגרת החקירה הנגדית בבית המשפט עאלייה ציינה כי הסכסוך בין משפחת המתלונן למשפחת הנאשם נבע רק על רקע גירושי מונא מהמתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 253, ש' 18-25). היא שללה את טענת ב"כ הנאשם שהסכסוך נבע מהמפגש בין מאמון למתלונן, שמאמון הגיע לביתו של הנאשם כי רצה לשאת את מונא ואף מסרה כי לא הפריע להם שהוא הגיע לבית הנאשם כי הוא הגיע לביתו באופן קבוע (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 254, ש' 7-19). היא אישרה שאחמד ביקש מאביו של מאמון שלא יגיע יותר לבית הנאשם כי מאמון והנאשם התגרו בבעלה וילדיה מהגג (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 254, ש' 18-29).

ה. נג'אח סיפרה כי הרקע לסכסוך בין אחמד לבין הנאשם ואביו, כפי ששמעה מאחמד, הוא אי אמירת שלום מצד מאמון למתלונן. לאחר מכן, שינתה גרסתה ומסרה ששמעה באוזנה שמאמון לא אמר שלום למתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 35, ש' 1-4).

ו. מאמון אישר שבינו לבין המתלונן לא קיים סכסוך, אולם ציין שאחמד לא מעוניין שמאמון יגיע לביתו של הנאשם, כשנשאל אם זה המצב מדוע אחמד לא פנה אליו אלא פנה רק לנאשם בעת ששהו על הגג, לא השיב והתחמק ממתן מענה "הוא דיבר עם אבא שלי. הוא לא יכול לדבר איתי" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 68).

ז. עבאד טען כי מקור הסכסוך נבע מכך שמאמון הגיע לביתם בניגוד לרצונו של אחמד (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 90-91, ש' 30-32, ש' 1-3), וציין כי היחסים בין משפחתו למשפחת המתלונן טובים (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 91, ש' 13-18). לעומת זאת בגרסתו במשטרה בת/23, ש' 27-28 הוא העיד כי מקור הסכסוך נבע גם בעקבות גירושיה של מונא מהמתלונן והוא לא ידע לתת הסבר לסתירה בין הגרסאות אלא מסר שסתם אמר דברים אלו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 92, ש' 3-5).

ח. מעבר לכך, הנאשם סיפר כי יומיים טרם האירוע המתלונן פגש במאמון ושאל אותו אם יש ביניהם משהו, ומאמון השיב בשלילה, ולכן המתלונן שאל אותו מדוע הוא לא מברכו לשלום או עונה לו לשלום, ומאמון השיב לו כי הוא חופשי בהחלטותיו ומתי שירצה הוא יברך לשלום. הנאשם סיפר שלא שמע שיחה זו, אלא שמע דברים אלו ממאמון עצמו, כך שעדותו היא עדות מפי השמועה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 38-40, ש' 21-24, ש' 1-24, ש' 1-12).

136. נוכח הסתירות בגרסאות העדים, עדויות השמועה והסברה, העובדה שהנאשם בעצמו לא שמע את השיחה בין מאמון למתלונן, אלא מאמון מסר לו את הדברים, פנייתו של אחמד בקללות רק לנאשם ולא למאמון על אף היחסים המורכבים ביניהם כאמור, לא הוכח, גם לא ברמה הנדרשת במשפט אזרחי כאמור בסעיף 40 (ג) לחוק העונשין, כי המניע לאירוע הוא מערכת היחסים בין מאמון למתלונן נוכח המפגש ביניהם.

137. טענה נוספת שעולה מתיק הראיות היא שהמקור לסכסוך הוא רצון מאמון להתחתן עם מונא, אך גם בהקשר לטענה זו רב הנסתר על הגלוי:

א. המתלונן שלל שידע כי אביו פנה לאבא של מאמון ואמר לו שאם מאמון רוצה להתחתן עם מונא שיעשה זאת "**אני הדבר הזה הפעם הראשונה שאני שומע אותו. ואני חושב שזה לא נכון מה שאתה אומר**" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 57, ש' 15-26). הוא אישר בחקירתו הנגדית שמונא היא זו שרצתה להתגרש ממנו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 57, ש' 30-32, עמ' 58), ואף השיב לשאלת ב"כ הנאשם, שאם מונא הייתה מתחתנת, חודש לאחר הגירושין זה לא היה פוגע בו, שכן הוא לא מצפה שהיא תכבד אותו "**אני לא מעניין אותי שהיא תתחתן מתי שבא לה. אינשאללה אחרי שבוע גם**" (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 61, ש' 10-11).

ב. תאאר שלל שהסכסוך בינו לבין משפחת הנאשם, נובע מכך שמאמון רוצה להתחתן עם מונא. הוא מסר שהסכסוך החל לפני כן, כאשר הסב חאג' סעיד אמר שמונא לא תוכל להתחתן יותר לעולם נוכח הגירושין (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 159 ש' 22-32, עמ' 160, ש' 1-8) לא זו אף זו, אחמד שלל שהרקע לסכסוך הוא משום שמאמון רצה להתחתן עם מונא וזה לא מצא חן בעיני המתלונן (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 227, ש' 7-10).

ג. באסל שלל בחקירתו הנגדית את טענת ההגנה, כי הרקע לסכסוך נבע מהגעת

מאמון לבית הנאשם נוכח רצונו להתחתן עם מונא (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 285, ש' 19-6). הוא הדגיש שהרקע לסכסוך נבע מהאופן בו קיבל הסב חאג' סעיד את הבשורה על הגירושין (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 285, ש' 20-29).

ד. אף מאמון מסר בעדותו שלא פגש את מונא מעולם ולא רצה לצאת עמה אלא מסר שמונא היא כמו אחותו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 21.5.17, עמ' 54, ש' 22-32, עמ' 55, ש' 1-5).

ה. הנאשם אישר כי הגירסה לפיה מאמון מעוניין לשאת את מונא אינה נכונה, ורק אחמד חשב ככה (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 71, ש' 1-7, עמ' 72, ש' 1-3, עמ' 73, ש' 19-21).

138. לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, נסיבה מחמירה הקשורה בביצוע העבירה יש להוכיחה מעבר לספק סביר (סעיף 40(ג)). מכל האמור עולה כי לא הוכח מעבר לכל ספק סביר שהמתיחות בין משפחת לנאשם לבין משפחת המתלון נבעה על רקע הגירושין בין בני הזוג. אולם, בסופו של יום, אין משמעות של ממש לשאלה מה היה המניע לתקיפת המתלונים. ויובהר, "המניע אינו יסוד מיסודות העבירה, ואין הוא תנאי להרשעה. עם זאת, לקיומו או העדרו של מניע עשוי להיות משקל ראיתי. המניע עשוי לשמש כראיה נסיבתית" (ע"פ 8005/04 אברוטין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 29.3.2007); כן ראו ע"פ 10800/04 רומנצקו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.9.2006)).

139. אכן הנאשם והמתלון הם בני דודים המגוררים בשכנות. אכן מונא התארכה למתלון. עוד מוסכים כי כחודשיים עובר לאירועים מושא כתב האישום, החליטו המתלון ומונא להתיר את אירוסיהם. אך לא הוכח לפניי כי בעקבות החלטה זו חלה מתיחות בין משפחת הנאשם למשפחתו של המתלון. יחד עם זאת, גם לשיטת הנאשם קיים מניע מצדו לתקוף את המתלון ובני משפחתו וזאת על רקע יחסם לחברו מאמון, כך שבכל מקרה המניע לתקיפה בא מצדו של הנאשם והוא זה שהגיע לבית המתלון להתעמת עמו ולא להפך.

סוף דבר

140. גרסת המתלון מתיישבת עם השכל היישר ושורת ההגיון, שכן הוא מוסר הסבר מפורט כיצד נדקר, ועל ידי מי נדקר, ומיקום הדקירות מתאים לגרסתו. לעומת זאת גרסת הנאשם אינה הגיונית, שכן גם אם נניח שתאאר הגיע להפריד בין הנאשם לבין סעיד, האם הוא יפגע באחיו שלוש פעמים בגופו, בשעת מאבק ויגרום לו לחתכים כה ארוכים, בפלג גופו העליון ואף יפצע בעצמו מאותה הסכין. לעומת זאת תיאור המתלון לפיו הותקף מקדימה על ידי הנאשם בעוד שסעיד תופס בו ומפילו לקרקע מתאימה למיקום החבלות ולחומרתן.

141. אין למתלונים כל מניע להעליל על הנאשם עלילות שווא, לו אכן תאאר היה פוגע בטעות באחיו, לא היתה כל סיבה להסתיר זאת מהמשטרה, שכן גם אם חששו להפללתו של תאאר, הרי שיכלו לספר כי לא ראו מי דקר את המתלון, כפי שעשו בעניינו של תאאר, ובוודאי שלא היו בוחרים בדרך של הפללת אדם ללא כל סיבה.

142. לשיטתו של הנאשם הוא הגיע למקום להתעמת עם המתלון ובני משפחתו על רקע דבריו של אביו של המתלון. הנאשם אישר שאלמלא אביו, היה מתפרץ לחצר המתלונים, עובדה המחזקת את עדויות עדי

התביעה, בדבר רצונו להתעמת עימם. גם מקום האירוע מלמד כי התוקפים הם שהגיעו למקום, שכן אם הנאשם וחבורתו רצו למנוע תקיפתם על ידי המתלוננים, הרי שזירת האירוע היתה מחוץ לחצר בסמוך לביתו של הנאשם.

143. בחינת עדותו זו של הנאשם ועדויות עדי התביעה וההגנה מובילה למסקנה אחת הגיונית והיא, כי בידי הנאשם אכן הייתה סכין, בה דקר את המתלונן, וכי פציעתו לא נגרמה על ידי תאור בעת שניסה להפריד בינו לבין המתלונן. לכך, יש להוסיף את עדויותיהם של המתלוננים אשר היו מהימנות עליו ואת התמונות והתעודות הרפואיות המחזקות את עדותם. מכאן ששילובן של הראיות יוצר מארג מבוסס דיו, כדי קביעת ממצאים עובדתיים כמיוחס לנאשם בכתב האישום, כי הנאשם והאחרים התקדמו לכיוון הכניסה לבית. המתלונן ובני משפחתו ניסו להדוף את הנאשם והאחרים ולמנוע את כניסתם לבית. הנאשם התקדם לעבר המתלונן, שעה שהוא אוחז בידו סכין בעלת להב באורך של כ-15 ס"מ והחל לדקור את המתלונן באמצעות הסכין בפניו, בבית החזה, ובבטנו. כמו כן תאור נפצע בחזה ונחתך באוזן ימין ובידו השמאלית על ידי מי שזהותו אינה ידועה. אמנם, לא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי אחד מהאחרים הוציא גז מדמיע והתיז גז לעבר המתלונן, אך יש בכך כדי להרשיע את הנאשם בעבירת חבלה בכוונה מחמירה.

הפן המשפטי

חבלה בכוונה מחמירה

144. סעיף 329 (א)(1) לחוק העונשין כולל רכיב תוצאתי של פציעת אדם או גרימת חבלה חמורה. היסוד העובדתי לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין שעניינו חבלה בכוונה מחמירה הוא גרימת פציעה או חבלה חמורה, ומדובר בשתי דרישות חלופיות היינו, אין דרישה שתיגרם בפועל תוצאה של חבלה חמורה, ודי בפציעה. היסוד הנפשי הנדרש לפי סעיף 329(א) כולל כוונה מיוחדת, במסגרתה נדרש להוכיח כי התקיימה כוונה להטיל נכות או מום, או לגרום לחבלה חמורה.

145. במקרה שלפני נסובה המחלוקת סביב שאלת הוכחת היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. סעיף 329 (א)(1) לחוק העונשין קובע:

"א. העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה...

1. פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה."

146. סעיף 34 כד. לחוק העונשין מגדיר "פצע" כ"חתך או דקירה המבטרים או בוקעים כל קרום חיצוני של הגוף, ולענין זה קרום חיצוני הוא כל קרום שאפשר לנגוע בו בלי לבתר או לבקוע כל קרום". "חבלה חמורה" מוגדרת כ"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים", ו"חבלה מסוכנת" מוגדרת כ"חבלה שיש בה סכנת נפשות".

147. מבין 4 דרגות החומרה של עבירות גרימת החבלה בגופו של אדם הדורשות התקיימות יסוד נפשי של מחשבה פלילית (תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, פציעה לפי סעיף 334 לחוק העונשין, חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין וחבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין), מאובחן סעיף 329 לחוק העונשין מיתר הסעיפים בהלך הנפש המלווה את ההתנהגות. סעיף זה

"מבטא את רמת החומרה הגבוהה ביותר של "גרם חבלה" לגופו של אדם; וזאת- לאו דווקא בשל חומרת החבלה הנגרמת בפועל, אלא- בשל "הכוונה המיוחדת", הטומנת בחובה סיכון ממשי של גרם חבלה גופנית קשה" (קדמי, על הדין בפלילים, חלק שלישי, מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006, עמוד 1277).

היסוד העובדתי

148. הראיות שהובאו בפני בית המשפט מלמדות כי המתלונן נחבל קשות, הוא נדקר שלוש פעמים, בפניו, בבית החזה ובבטנו. כתוצאה מהדקירות נגרם לו חתך עמוק ארוך מדמם בפנים עובר דרך העין הימנית עד מתחת לפה. בבית החזה נגרם לו חתך מינימלי שטחי מעל המרכז ובבטן נגרם למתלונן חתך באורך של 20 ס"מ בבטן הימנית. בכך גרם הנאשם למתלונן לחבלה חמורה כהגדרתה בסעיף 34 כ"ד לחוק העונשין. הכל כפי שניתן ללמוד מסיכום הרפואי (ת/4) וכן התמונות המעצמות המלמדות על היקף החומרה (ת/6-11). המתלונן תיאר כי אבד דם רב מפניו נוכח אירוע הדקירה. המתלונן פונה לטיילת ארמון הנציב שם המתין לו אמבולנס של מגן דוד אדום ומשם הוא הובהל לבית החולים, נזקק לניתוח ואושפז חמישה ימים כאשר חש כאבים והמצב הנפשי שלו היה לא טוב (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 23, ש' 2-17, עמ' עמ' 34-35, ש' 30-32, ש' 1-6).

149. על מנת לחסות בצילה של ההגדרה "חבלה חמורה", הנזק שנגרם לקורבן אינו חייב להיות נזק קבוע, ודי בנזק חמור או נזק רציני לבריאות או לנוחות הנפגע, או בכאבים עזים. מעין בפסיקה עולה כי לא נדרש להצביע על פגיעה שהוכחה כפגיעה קשה בבריאות או בנוחות הנפגע, ודי בכך שהחבלה עלולה, לכל הפחות, לפגוע קשות בבריאותו (ראו: ע"פ 4267/09 **עזאזמי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (9.11.09); ת"פ (י-ם) 102/10 **מדינת ישראל נ' נחום בן יצחק ואח'** [פורסם בנבו] (15.1.14)).

150. על אף טענת ב"כ הנאשם, שהיסוד העובדתי הנדרש לא התקיים, וזאת משום שעולה מהתעודות הרפואיות כי הפגיעות במתלונן היו שטחיות וכי החלמתו הייתה מצוינת. סבורני, כי המסמכים הרפואיים מצביעים על כך שלמתלונן נגרם נזק ממשי לבריאותו, אף אם נזק זה אינו עולה כדי נזק תמידי או נכות קבועה. יתרה מזו, על פי הפסיקה די בכך שהחבלה עלולה לפגוע קשות בבריאות הנפגע על מנת שתיחשב חבלה חמורה, ואין ספק כי בענייננו, חבלה מהסוג שספג המתלונן היתה עלולה לפגוע קשות בבריאותו או לפגוע פגיעה קשה באחד מאבריו. הסכין עברה מעל עינו של המתלונן, כאשר נגרם לו חתך לאורך הפנים, ואך בנס העין עצמה לא נפגעה. גם החתך בבטנו הוא ארוך ביותר, ולו היה עמוק אך במעט הסכין עלולה היתה לפגוע באיברים חיוניים. גם המיקום של הדקירה בחזה, עלול לפגוע באיברים חיוניים ולהוביל לפגיעה קשה, כך שכל דקירה כשלעצמה היתה עלולה לפגוע פגיעה קשה באחד מאבריו של המתלונן ועסקין בשלוש דקירות, החסות בצילה של ההגדרה "חבלה חמורה", לעניין התגבשות היסוד העובדתי הנדרש לעבירה זו.

היסוד הנפשי

151. היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירה הרלוונטית הוא "כוונה מיוחדת" להטיל באדם נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה. כוונה זו מתייחסת להלך רוחו של הנאשם ולא לרכיב התוצאה. כוונה מיוחדת לפי

סעיף 20 (א)(1) לחוק העונשין דורשת מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה הנמנים עם פרטי העבירה ובמטרה לגרום לאותן תוצאות, בתוספת דרישה מיוחדת לכוונה לגרימת חבלה חמורה.

152. הכוונה האמורה ניתנת להוכחה בעדות ישירה, בראיות נסיבתיות או באמצעות חזקת הכוונה. (קדמי, על הדין בפלילים, חלק שלישי, מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006, עמ' 1284-1282). חזקת הכוונה ניתנת להילמד מהתנהגות הנאשם ומהאופן בו נגרמה החבלה החמורה לפיה אדם המבצע פעולה, מודע לרוב לטיב הפיזי של מעשיו ולתוצאה הנובעת באופן טבעי ממעשיו (ראו: ע"פ 10423/07 **מדינת ישראל נ' שמשון סיטרין** (11.6.08); ע"פ 8871/05 **שנגלופ נ' מדינת ישראל** (12.3.07)). חזקה זו מבוססת על ניסיון החיים. היא אינה חזקה חלוטה, ודי בכך שהנאשם עורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה, על מנת להפריכה (ראו: ע"פ 10110/03 **גמליאל נ' מדינת ישראל** (11.12.06); ע"פ 413/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.3.11)).

153. זאת ועוד, הכוונה האמורה ניתנת להוכחה באמצעות הלכת הצפיות - לפיה היסוד הנפשי של כוונה מתקיים בעושה, אף אם זה לא רצה להשיג תוצאה כלשהי בהתנהגותו, אך נתקיימה אצלו צפייה ברמת הסתברות גבוהה כי התוצאה אמנם תושג עקב ההתנהגות (רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן, פ"ד נט (6) 554, 571-570).

154. הלכה היא כי קמה תחולה לחזקת הכוונה מקום שאדם השתמש בכלי נשק, דוגמת סכין, ודקר באמצעותו אדם אחר בפלג גופו העליון. בע"פ 3052/10 **ראפיק זועבי נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו 5/9/11) הובאו הדברים הבאים כדלקמן:

"בהקשר בו עסקינן, של גרימת חבלה באמצעות סכין, הלכה היא כי קמה תחולה לחזקת הכוונה מקום שאדם השתמש בכלי נשק, דוגמת סכין, ודקר באמצעותו אדם אחר בפלג גופו העליון. וכך נאמר בעניין זה:

'דקירה בסכין - או בחפץ דוקרני אחר בעל אותן תכונות - המכוונת לפלג גופו העליון של אדם בו מצויים, אליבא דכל בר-בי-רב, איברים חיוניים, מקימה חזקה לחובת הדוקר לפיה התכוון לחבול בקרבן "חבלה חמורה" דווקא כהגדרתה בסעיף 2 לחוק העונשין (השווה: ע"פ 261/83, לח(1) 576, לוי): ומשכך המערער להתכחש לדקירה ולא חשף בפנינו צפונות לבו - אין לו לבוא בטרוניה על שבית המשפט הכריע את הכף לחובתו כפי שמתחייב מהתנהגותו' (עניין עזאמי, בפס' 6; ראו גם: ע"פ 8871/05 **שנגלופ נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו], 12.3.07))."**

"... לעיתים די בהצטברותם של מאפיינים אובייקטיביים אחדים, כגון חדות החפץ ששימש לגרימת החבלה ומיקום החבלה בגוף הקורבן, כדי להסיק על כוונת הנאשם לגרום חבלה חמורה. במקרים אלה, ייקבע שמתקיימת בנאשם דרישת הכוונה המיוחדת, אלא אם עלה בידו להציג ראיות הסותרות את החלת החזקה בעניינו."

155. במקרה דנן, המאשימה טענה כי הנאשם התכוון להטיל במתלונן נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה ועל כן יש להרשיעו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין וההגנה טענה כי לא הייתה לנאשם כוונה מיוחדת שכזו, ויש לזכותו מעבירה זו ולו מחמת הספק או לחילופין

להרשעו בעבירה אחרת.

156. סבורני כי כוונת הנאשם בביצוע העבירה נלמדת מהנסיבות. כוונת הנאשם לגרום למתלונן חבלה חמורה השתכללה עוד לפני שהגיע לזירה, וזאת ניתן ללמוד מההצטיידות בכלי נשק- סכין, ממספר הדקירות- 3 דקירות, מיקומן- בפנים, בחזה-בפלג גופו העליון של המתלונן ובבטן, חומרת הפגיעה כפי שעולה מהתעודה הרפואית ומהתמונות. לא זו אף זו, המתלונן תיאר כי בעת שנדקר והבחין בדם שירד ובעזרת אחיו עלה לביתו, הנאשם צעק לעברו **"אני רוצה להרוג אותך ולקחת את הבית שלו"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 22, ש' 28-29). גם אחמד העיד כי תוך כדי האירוע הנאשם אמר **"אני רוצה להרוג אותך. היה ברעא, אני בא אליך, אני, אני רוצה להרוג אותך"** (ר' פרוטוקול הדיון מיום 6.2.17, עמ' 210, ש' 20-21). אף בחקירתו במשטרה אחמד מסר שהנאשם פנה למתלונן ואמר לו שלא יישאר חי, הכה אותו ורצה להורגו (נ/1, ש' 9-12). כל אלה מחזקים את המסקנה, לפיה הנאשם אכן התכוון לחבול במתלונן חבלה חמורה, כדרישת סעיף 329(א)(1), בו הואשם הנאשם. זאת ועוד, הנאשם לא הציג כל גרסה או ראיה אשר ניתן לסתור את החזקה באמצעותה, אלא רק הכחיש שהוא זה אשר דקר את המתלונן.

157. יתרה מזו, בענייננו מתקיימת הלכת הצפיות, לפיה:

"היסוד הנפשי של כוונה מתקיים בעושה, אף אם זה לא רצה להשיג תוצאה כלשהי בהתנהגותו, אך נתקיימה אצלו צפייה ברמת הסתברות גבוהה כי התוצאה אמנם תושג עקב ההתנהגות" (ראה רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן פ"ד נט' (6) 554, 570 - 571 (2005)). סעיף 20(ב) לחוק העונשין קובע: **"לעניין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, כאפשרות קרובה לוודאי, כמוה כמטרה לגרמן"**. על פי סעיף זה, טומנת בחובה הלכת הצפיות משוכה גבוהה של אפשרות קרובה לוודאי להתרחשות התוצאה. בית המשפט העליון פסק, כי יש בהלכת הצפיות כדי להספיק למילוי דרישת הכוונה המיוחדת הנדרשת להרשעה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין (ראה ע"פ 6019/09 **אשרף קילאני נ' מדינת ישראל**, וע"פ 5492/11 **מורד אלרחמן נ' מדינת ישראל**).

158. אדם המצטייד בסכין ודוקר מספר דקירות מקומות רגישים בגופו של אחר ומותיר אותו מדמם, צריך לצפות ברמה גבוהה של ודאות שיגרם לו נזק חמור. מעבר לכל, הנאשם אף אישר בחקירתו הנגדית כי מי שחתך את המתלונן רצה לגרום לו לנזק חמור (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 65, ש' 22-24) ואף אישר כי מהתמונה עולה שהפגיעה של המתלונן מסוכנת (ר' פרוטוקול הדיון מיום 30.4.17, עמ' 63, ש' 1-2).

159. התמונה הראייתית בתיק זה, כאמור לעיל, מלמדת כיאצל הנאשם נתקיימה בנידון דידן צפייה ברמת הסתברות גבוהה, כי התנהגותו תביא לתוצאה שנגרמה, דבר המלמד שהתקיים אצל הנאשם היסוד הנפשי של כוונה, כנטען ע"י המאשימה.

160. אומנם המתבונן בפניו של המתלונן, יראה צלקות שאינן בולטות בגבתו, על שפתיו וכן צלקת קטנה על הלחי, אך הריפוי הטוב של בפצעים, והפגיעות השטחיות במתלונן, הן תוצאה של הטיפול המקצועי שקיבל ותוצאה של יד המקרה. שכן מי שחותך אדם לאורך פניו, בחזהו ובבטנו תוך כדי מאבק, צופה בוודאות גבוה כי יגרם לו נזק חמור. העובדה שהפגיעה שנגרמה למתלונן בפועל קלה מזו שהייתה צפויה, אינה משנה את עצם הצפיות לגרימת פגיעה קשה.

161. משמעשיו של הנאשם עולים כדי חבלה חמורה ומשהוכחה הכוונה המיוחדת, ממילא מובן, כי אין

לקבל את טענת ב"כ הנאשם לפיה יש לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק או להרשיע בעבירה פחות חמורה. לא נעלמה מעיני טענת הסנגור שלא הוגשה חוות דעת רפואית או שלא העידו את הרופא בענייניו של המתלונן, אך בהקשר זה יודגש, כי הגם שניתן להסתייע להוכחת החלופות בחוות דעת רפואית או בעדות מטעם גורם רפואי, אך בסופו של יום ההכרעה מסורה לבית המשפט (ע"פ 10357/06 אבו דיב ואח' נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.8.07).

162. אשר להכרעת הדין אליה הפנה ב"כ הנאשם ע"פ 48/12, היא אינה רלוונטית לעניינינו, שכן נסיבות ביצוע העבירה שם קלות יותר ולא התקיים יסוד הכוונה החמורה, בניגוד למקרה שלפני. במקרה שם, הנאשם לקח סכין מאחד המעורבים ודקר את המתלונן שתי דקירות בבטנו, כך שלא היה תכנון מוקדם של הדקירה והנאשם לא נשא עליו את הסכין.

עבירת הפציעה בנסיבות מחמירות

היסוד העובדתי

163. סעיף 334 קובע כדלקמן:

"334. הפוצע חברו שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים".

סעיף 335 (א)(1) + (2) קובע כדלקמן:

"335. חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות.

(א) נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה;

(2) כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם, דינו של כל אחד מהם - כפל העונש הקבוע לעבירה..."

164. המאשימה מייחסת לנאשם את פציעתו של תאאר, מכוח ביצוע בצוותא הואיל ומדובר בנאשם שהיה חלק מקבוצת אנשים, אשר הגיעו במשותף למקום והנאשם היה דומיננטי במהלך האירוע ואחז בידו סכין. התעודה הרפואית שצורפה לתיק מתעדת את פציעותיו של תאאר (ת/5), תמונותיו של תאאר (ת/20-21) מהם עולה כי תאאר נפצע באזור החזה ונגרמו לו חתך באוזן ימין וחתך ביד שמאל (קדמי, על הדין בפלילים, חלק שלישי, עמ' 1300). הנסיבות המחמירות נתקיימו משבוצע המעשה על ידי יותר מאדם אחד ונראה כי חברו יחד לביצועה ומשהחזיק הנאשם נשק קר- סכין.

165. סעיף 29(ב) לחוק העונשין קובע, כי:

"המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר".

166. על פי הפסיקה, רואים במבצעים בצוותא גוף אחד הפועל לשם ביצועה של תוכנית עבריינית משותפת (ע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 239, 250 (1996)), ואילו ביצוע העבירה מתפרש

באופן רחב ותכליתי, כך שיכול שעבריינים הפועלים יחדיו יחלקו ביניהם את הפעילות, כאשר כל אחד מהם יבצע חלק שונה של העבירה - ואין חובה שכל אחד מהם יבצע את כל יסודותיה העובדתיים - ובלבד שחלקו של כל אחד יהא מהותי להגשמת התוכנית המשותפת וימצא "במעגל הפנימי" של העבירה (ע"פ מרדכי הנ"ל, בעמ' 250; דנ"פ 1294/96 משולם נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 1, 30(1998)). המעגל הפנימי של העבירה, נבחן באמצעות קרבתו של העושה והמעשה אל המשימה המשותפת של המבצעים בצוותא, ועל פי מידת שליטתו של כל אחד מהמבצעים על העשייה העבריינית והתפתחותה (ע"פ מרדכי הנ"ל, בעמ' 251). בנוסף לכך, דרוש כי אצל כל אחד מהמבצעים בצוותא יתקיים גם היסוד הנפשי הנדרש לצורך השלמתה של העבירה, לרבות כוונה מיוחדת, ככל שזו נדרשת, כן נדרש כי הם יהיו מודעים לכך שהם פועלים בצוותא (ע"פ 2814/95 פלונים נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(3) 388, 402 (1997)).

167. יצוין גם, כי אין הכרח שהתכנון יכלול את כל פרטי הביצוע:

"לעניין הביצוע בצוותא, אין הכרח כי יערך תכנון מוקדם משותף של העבירה לפרטי פרטיה, ואף אין זה נחוץ כי ביצועה בפועל יתאם במדויק את כוונתם המקורית של המשתתפים. "אכן, הבוחר להשתתף כמבצע בצוותא בביצוע של עבירה מקורית... חייב להביא בחשבון את העובדה שהדברים עלולים להסתבך, והוא עלול למצוא עצמו מעורב גם בעבירה נוספת... שאינה בשליטתו" (ע"פ 4424/98 סילגדו נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 529, 542 (2002)).

168. אמנם לא הוכח בחומר הראיות שהנאשם הוא מי שפצע את המתלונן באופן ישיר. כמו כן לא הובאו ראיות שהפציעה נגרמה מהסכין שאחז הנאשם. עם זאת בהתאם לעדויות המתלוננים ועדי ההגנה כאמור, הנאשם הגיע יחד עם אנשים אחרים, על מנת להתעמת עם המתלונן ובני משפחתו, הם הגיעו יחדיו לחצר הבית ועלו לכיוון ביתו של המתלונן, כקבוצה אחת, הנאשם היה דומיננטי במהלך האירוע - ר' תיאורו של המתלונן בחקירתו במשטרה "קפצו עליי הרבה אבל מי שתקף אותי זה דאוד אבו דיאב הכי רצינית" (נ/2, ש' 11), הוא אחז בסכין ולא נמצאו ראיות המצביעות כי אחרים מבני החבורה אחזו בסכין. מאחר שלא הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם עצמו הוא זה שדקר את תאאר, הרי שאף אם הנאשם בעצמו לא ביצע את מעשה הדקירה, נוכחות בזירת העבירה כשלעצמה, כאשר הוא עומד בראש החבורה, ונאבק כחלק מהחבורה במתלונן ובבני משפחתו, הרי שלכל הפחות הוא תרם לעשייתה, ולו על ידי "חיזוק ידיו" של המבצע העיקרי, ומכאן שיש לראות בו כמבצע בצוותא, גם אם הוא לא ביצע בעצמו את כל היסודות העובדתיים של העבירה. התנהגות הנאשם לפני האירוע במהלכו ואחריו קושרת אותו למעשה העבירה המיוחס לו על כל שלביו מבלי להפריד בין השלבים השונים. יודגש כי מאחר שמדובר בביצוע בצוותא, אין צורך שהיסוד העובדתי יוכח במלואו על מנת להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה זו, שכן די בהתקיימו של היסוד הנפשי שעליו אעמוד בהמשך.

היסוד הנפשי

169. על פי סעיף 20(א) לחוק העונשין, היסוד הנפשי הדרוש להתהוות עבירת הפציעה, הוא "מחשבה פלילית" דהיינו, "מודעות לטיב המעשה לקיום הסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה...". מכאן שמדובר במחשבה פלילית רגילה ואינה דרושה כוונה לגרימת התוצאה, אלא די "בפזיזות", המתחלקת ל"אדישות" ו"קלות דעת".

170. לנוכח התנהגותו של הנאשם באירוע, אין לי ספק כי הנאשם היה אדיש (שווה נפש) כלפי התוצאה של פציעה, הואיל והנאשם אחז בסכין בעת אירוע דקירת המתלונן ותוך כדי שתאאר ניסה להתקרב ולסייע למתלונן, הנאשם יכול היה לצפות שתאאר ידקר ויגרם לו נזק תוך כדי שהתפתח אירוע האלימות במהלכו נדקר המתלונן על ידו שהסיכוי שיגיעו אנשים לסייע בעת אירוע אלימות שכזה הוא רב. כל אחד מהאנשים בחבורה היה מודע למעשיו של האחר והם פעלו למטרה משותפת שעיקרה פגיעה אלימה במתלוננים.

171. בנסיבות העניין נתמלאו יסודותיה של עבירה זו, דהיינו, פציעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) + (2) לחוק העונשין.

מסקנה

172. מכיוון שהוכח בפני מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, למעט גרימת חבלה במזיד לרכב, למעט העובדות המפורטות בסעיף 3 לחלק הכללי, באשר למניע לביצוע העבירות, ולמעט מהאמור בסעיף 4 לפרק העובדות שבכתב האישום, אני מרשיעה אותו בעבירה של **חבלה בכוונה מחמירה-עבירה** לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין ובעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות מכוח ביצוע בצוותא- עבירה לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) + (2) + 29 לחוק העונשין. אני מזכה את הנאשם מעבירת החבלה במזיד ברכב מכוח ביצוע בצוותא- עבירה לפי סעיף 413ה + 29 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ז, 17 ספטמבר 2017, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם